Weekblad. Jaargang 10, '83-'84. Nr. 4, dd. 13 oktober 1983.
V.u. Luc Baltussen, Van Evenstraat 2d, 3000 Leuven. Tel. 016/22 44 38.

Abonnementsprijs: 50 fr. (studenten), 150 fr. (niet-studenten), 350 fr. (steun). Te storten op rek. nr. KB 431-0079541-68 t.n.v. ASR-VETO, Van Evenstraat 2d, Leuven, met vermelding van 'VETO-abonnement' en evt. nr. studentenkaart.

Redakties steeds op donderdag om 20 uur (open voor ieder) op 't Stuc, E. Van Evenstraat 2d, 1ste verdieping. Artikels binnen op donderdag voor verschijning, advertenties op vrijdag voor verschijning.

VETO is een publikatie van de Algemene Studentenraad Leuven.

Een pak lezersbrieven ..... p. 2
De knuppel in de kikkerpoel ..... p. 2
Aktiestrategieën tegen kernwapens p. 3
Raketten in de kringen ..... p. 3
Jones, aber bitte mit Zane ..... p. 4
De eenzaamheid van Folkwang .. p. 5
Opendeurdag Sportcentrum ..... p. 6
Onvoorziene Fabre ..... p. 6
Doubeks artistieke failliet? ..... p. 7
William Vorthuizen ..... p. 7
P. Janssen: Column ..... p. 8
Agenda ..... p. 8
Zoekertjes ..... p. 8

... die Arbeit geht weiter. Diese Gedanke(n), Essen kochen, bleibt. Man kann zwar Büchse öffnen, aber man muss ein Essen auf dem Tisch bringen. (Ilka Doubek, over VETO?)

De ASR en de raketten:

In het spoor van de kaartersklubs

Vrijdag 7 oktober jongstleden diskussieerden zowel Kringraad als Sociale Raad over een eventuele ASR-stellingname met betrekking tot de raketten. Op Kringraad had men daarbij vooral af te rekenen met twijfels over de bevoegdheid van de Kringraad om zich over politieke kwesties uit te spreken. Een paar kringen lieten een duidelijk njet horen.

Voor hen is de ASR slechts een overlegorgaan dat zelf geen rechtstreekse uitspraken kan doen. Zelfs een kring is volgens hen trouwens apolitiek.

Daartegenover vonden andere vertegenwoordigers dat de ASR wel degelijk het VAKA-standpunt zou kunnen volgen. Verschillenden wilden daarover wel eerst in hun kring praten. Zij hadden dat in de eerste akademische week nog niet kunnen doen.

Op Sociale Raad was men het er snel over eens dat de ASR méér is dan een overlegorgaan. Zij kwamen snel tot een duidelijk standpunt, en meer dan dat: in de nota aan de Stuurgroep eksplicieteerden zij hun visie op *de ASR en de raketten: De ASR is immers de organisatie bij uitstek om deze oproep te lanceren naar de kringen en de studenten.* Een duidelijke vingerwijzing.

De kleur van de rode lichten

De nota gaat verder: *Helaas is niet iedereen van dit laatste overtuigd. De vredesproblematiek doet immers een rechtstreeks appêl op het geweten. Zo'n beroep wordt vaak als aanstootgevend ervaren, want velen bewaken de rust van hun geweten met dezelfde ijver waarmee een non haar maagdendom koestert. Een aanval veroorzaakt dan ook meteen paniek en vlucht: daarmee wil ik niets te maken hebben; niet met mij. Dit is jammer, en zeker de ASR kan haar ogen niet langer sluiten voor de problematiek van vrede en ontwapening.*

In de eerste plaats omdat deze vragen iedereen *aanbelangen. Immers, wanneer men de vraag naar "bevoegdheid betreffende deze materie" radikaal doortrekt, blijkt nogal gemakkelijk dat enkel militairen bevoegd zijn. En inderdaad, de rakettenkwestie heeft haar militaire kanten en daar moet rekening mee gehouden worden. Zij heeft echter ook haar politieke kanten, en daar ligt het al moeilijker om de vraag af te wenden, want het behoort tot de geplogenheden van een demokratie dat politiek een kwestie voor iedereen is, en niet enkel voor politiekers.*

Maar vooral bevat het rakettenvraagstuk een morele oproep die allen verplicht tot dokumenteren en partij kiezen: hoe ver mag men gaan? Waar ligt de grens tussen "beveiliging" en "paranoia"? Met andere woorden: deze oproep richt zich tot elke mens als mens.

Welnu, studenten zijn ook mensen. Dit heeft de ASR altijd verdedigd. Daarom heeft de ASR steeds gesteld dat de studenten, net als gewone mensen, moeten eten en slapen, dat zij niet overbelast mogen worden, en dat zij dus ook, net als iedereen, over deze zaken moeten nadenken.

Maar niet alleen moet de ASR oproepen tot nadenken: zij moet ook partij kiezen, zoals zij dit in alle zaken die studenten en universiteit aanbelangen doet.

De vrees die velen hierbij overvalt is dat zij in de toekomst hun belangrijke vergaderingen zullen moeten wijden aan diskussies over de kleur van de rode lichten en over de invloed van de stand van de maan op het seksuele leven van de golden delicious. Daarvoor is echter geen gevaar.

Zwijgen is spreken

Er zijn ook enkele meer specifieke redenen waarom de ASR eens over raketjes mag spreken:

1) de specifieke maatschappelijke kontekst van beroering en diskussie omtrent de problematiek. De ASR heeft het opsluiten van studenten in intellektuele ivoren torentjes steeds aangeklaagd. Zij heeft nooit nagelaten te wijzen op de maatschappelijke verantwoordelijkheid van de studenten. Zij heeft steeds geijverd voor de maatschappelijke relevantie van de onderwijspaketten. Voortdurend heeft zij de hypokriete houding van de akademische overheid aangeklaagd die de maatschappelijke ontvoogdende taak van het onderwijs afwijst als "onwetenschappelijk" en zich tegelijkertijd prostituteert met het militair onderzoek, de industrie en de bestaande machtsverhoudingen. Deze oprechte verontwaardiging van de ASR, samen met haar medewerking aan de werkgroep universiteit en samenleving, smaken wrang en klinken als muggengegons in de oren wanneer de ASR nu weigert de vredesproblematiek ernstig op te nemen (wat de akademische overheid overigens verweten wordt, cf. Veto).

Trouwens, de oproep van het studentenkomitee van de ASR is nu eenmaal gelanceerd. Ons zwijgen zal een standpunt zijn: een afwijzing van het gemeenschappelijk platform van de betoging.

2) de ASR staat voor de demokratisering van het onderwijs. Dit is een duidelijk politieke optie van de ASR, gebaseerd op maatschappelijke gegevens waarnaar de konkrete eisen en strategie geformuleerd worden. De onderliggende idee is dat gedemokratiseerd onderwijs bijdraagt tot een betere en demokratischer maatschappij. Zonder deze verwijzing heeft de demokratisering van het onderwijs geen enkele zin. Daarom moet de ASR steeds waakzaam toezien op wat gebeurt in de samenleving. Daarom bijvoorbeeld heeft Sociale Raad zich vorig jaar geëngageerd in een aktie tegen de jeugdwerkloosheid. Welke zin immers heeft het ijveren voor gedemokratiseerd onderwijs, terwijl wij tegelijkertijd lijdzaam toezien hoe anderen vol enthousiasme een of andere katastrofe voorbereiden?

3) de ASR staat voor de belangenbehartiging van de studenten. Welnu, die raketten vormen een bedreiging voor onze volledige samenleving, studenten inbegrepen!

Kortom, om al deze redenen ligt het voor de hand dat zoiets banaals als de vredesproblematiek op een ernstige wijze aan bod komt in een vergadering die zich weliswaar met belangrijker zaken pleegt bezig te houden, zoals het opstellen van begrotingen, de kostprijsberekening van een stencildienst, het ronselen van reklame.

Trouwens, waarom zou de ASR terugdeinzen voor vragen die zelfs jeugdbewegingen, kaartersklubs, wielewaaljongeren en teekransjes met gemak kunnen behandelen?

Het weigeren van de vredesproblematiek valt samen met het verloochenen van de diepe maatschappelijke bezorgdheid die de bestaansgrond is van de ASR.

Waarop moeten wij ons dan nog beroepen wanneer wij geld vragen uit de sociale sektor?

Getekend: Toon Boon,
voorzitter Sociale Raad

Spreekt de ASR dus met twee stemmen? De rakettenkwestie behoort niet tot het specifieke werkingsdomein van een van de raden. Sociale Raad bestaat doorgaans uit de meest politiek bekommerde kringmensen. Maar dit hoeft toch niet uit te sluiten dat, na beraad in de kringen zelf, ook de Kringraad zich zou uitspreken. Of is Sora politiek bevoegd in de ASR?

In ieder geval hakte de stuurgroep op 14 oktober (afgelopen vrijdag) de knoop door: vermits meer dan één raad zich met het vraagstuk ophield, bestaat het ASR-standpunt uit wat de verschillende raden op de Stuurgroep naast mekaar leggen. Naast de onthouding van de Kringraad promoveerde de uitgesproken Sora-oproep daardoor tot de oproep van de ASR tout-court: deelnemen aan de betoging van 23 oktober.

Pieter T'Jonck
Luc Baltussen

Dit jaar gaat voor de zestiende maal de studentenmarathon door, en dat op 9 november aanstaande. Ook als student aan de KUL kan je hieraan deel nemen: er wordt zowel in Mechelen als in Antwerpen van start gegaan. Ben je die dag in minder goede konditie? Geen zorg, je kan ook stàppen! Ambiance is zoals steeds verzekerd, je kan steeds rekenen op professionele begeleiding, de vertrek- en aankomsturen worden nauwkeurig genoteerd met behulp van een heuse kompjoeter, enzovoort. Geen enkele reden waarom je niet zou meedoen dus. Trek je beste en gemakkelijkste pantoffels aan, trommel al je vrienden en vrienden op — onsportief zijn is géén ekskuus!

Alle mogelijke inlichtingen kan je verkrijgen bij:
-Sportraad, Tervuursevest 101 Heverlee, tel. 016/233851 (toestel 134)
-RUCA-sportcommissariaat, Middelheimlaan 1 Antwerpen, tel. 03/218074 3-44.

16e STUDENTENMARATHON
9 NOVEMBER

Veto zoekt

Zelfs Veto-redakteurs beëindigen hun studies waardoor ook dit jaar een gebrek aan medewerkers is ontstaan

Met 20 redakteurs en een paar zetters zou het Veto-werk voor iedereen minder belastend zijn (drie à vier uur per week).

Waarschijnlijk ligt één van de werkingsgebieden van Veto in jouw interesseveld, schrijf er eens over...

Als je wilt fotozetten kan je een volledige opleiding (gratis!) op de fotozetmachine volgen.

LEZERSBRIEVEN

Militair onderzoek aan de KUL (3)

Minimale dans, prachtig!; maar op minimale informatie gebaseerde journalistiek vind ik beneden alles. Wie zijn Luc De Meuter & Van Heerentals, die overal aan de K.U.Leuven militair onderzoek ruiken.

Dit jaar vernam ik van dit duo dat ik voor het Ministerie van Defensie vredesbewegingen microficheer en nu dat ik Zijne Excellentie Vreven inlichtingen zou bezorgen over deze laatsten.

Zulke artikelen doen me denken aan Carly Simon's *You* are so vain; you probably think this song is about you. Misschien is het motto van deze auteurs *Indien U mensen niet kunt overtuigen, verwar, insinueer en verspreidt leugens zonder blikken of blozen.* Of zijn beide auteurs misschien toch onderhevig aan het *om vredeswil, laat U niet misleiden door de feiten* syndroom.

Beroepdoende op hun zelfrespekt zou ik hen vragen deze verzinsels te staven of doodgewoon te herroepen.

Prof. Luc Reychler

Naschrift redaktie:

Blijkens een bericht uit de Akademische Tijdingen van de KUL van 14/1/1982 (p.4) heeft L.Reychler een onderzoeksopdracht van het Ministerie van Landsverdediging gekregen. Reychler moet een analyse maken in elke Europese lidstaat van de NAVO van de 'instellingen die zich bezig houden met strategische problemen' (o.m. dus vredesorganisaties). Rond die tijd ontvangt de Vlaamse Vredesuniversiteit een dergelijk enquête-formulier. Gevraagd wordt de plaats te bepalen van de Vlaamse Vredesuniversiteit in het politieke spektrum, gaande van -3 voor uiterst links, tot +3 voor uiterst rechts. Ook wordt gevraagd een dergelijk getal te noemen voor de politieke plaats van andere *vredesorganisaties zoals IKOVE, IOT* enz... Ook wordt gevraagd informatie te verschaffen over de opleiding, professionele vormen, enz... van elke medewerker. In een begeleidende brief schrijft Reychler dat diskretie gewaarborgd is... Waarom is het Ministerie van Landsverdediging zo geïnteresseerd in de politieke opinie van vredesorganisaties, in hun bezetting enz...

Reychler is voorts hoofdredakteur van het tijdschrift 'Veiligheid en Strategie' van het Defensie Studiecentrum dat het Ministerie van Landsverdediging in 1982 opricht. Verder geeft Reychler regelmatig gastcolleges aan het Koninklijk Hoger Instituut voor Defensie.

Hoe kan iemand tegelijk meewerken aan instituten die de bewapeningswedloop steeds verder aanwakkeren, en dus in feite oorlogszuchtig zijn, en tegelijk zijn medewerking verlenen aan het op te richten vredesinstituut aan de KUL? Moet het een het ander kompenseren in de ogen van de publieke opinie?

LVH

Piet De Somer en de vrede

Er is wat loos in belgenland: ook het Boegbeeld van de KUL, op de voet gevolgd door zijn VUB-kollega, heeft dus een lans gebroken tegen de nieuwe kernraketten. Konsternatie alom en zelfs Irène Houben, steeds klaar voor wat plakkerige emotionaliteit, zag daarin een droomkans om haar aktieradius uit te breiden van eenzame studentenharten tot de rektor himself die ze toch *zo'n moedig man* vond (BRT2 11 oktober)!

Moedig? Zielig, zou ik zeggen. Zielig, niet omdat het niet juist en goed en verantwoord zou wezen tegen die raketten te zijn; wél omdat die zo ophefmakende stellingname jammerlijk laat komt en in feite al volkomen achterhaald is!

Jammerlijk laat: de universiteit heeft de pretentie een soort *denktank* van de samenleving te zijn. Hiroshima ligt bijna 4 decennia achter ons; Bertrand Russell, Albert Einstein, Noam Chomsky en zovele andere *verdachte intelektuelen* hebben behoorlijk snel hun konklusies getrokken; maar de vlaemsche rektoren, katoliek zowel als vrijzinnig, hebben, na een betoging waar 200 000 man aan deelnam, van zingende nonnen tot *studenten in hun linkse levensfase*, nog eens volle twee jaar nodig gehad om uit hun akademische winterslaap te ontwaken! Je vraagt je dan af: wat wil Pietje nu eigenlijk? De show stelen vooraleer het te laat is of de schade beperken voor de partij waar hij bij aanleunt en dat opvallend gekoördineerd met ene monseigneur Daelemans.

Welke ook zijn motieven zijn, zijn standpunt is achterhaald. Achterhaald omdat de brede maatschappelijke konsensus tegen het plaatsen van de raketten al lang gerealiseerd is; de publieke opinie heeft niét zo lang de kat uit de boom gekeken als de intellektuele jet set.

Toch loopt de vredesbeweging een enorm groot gevaar: wat is het alternatief zo de onderhandelingen in Genève mislukken? *Nee tegen kernbewapening* impliceert immers ofwel a) een vaag ethisch pacifisme; b) bereidheid om zich door de Supermachten te laten gijzelen; c) de vaste wil om de eigen nationale integriteit met conventionele middelen te verdedigen.

Alternatief a) en b) zijn uiteraard voor een man als De Somer — terecht overigens — ondenkbaar. Blijft c) over, niet eens zo gek als het lijkt: in plaats van een evenwicht in angst onder de bedenkelijke bescherming van een atoomparaplu, is er inderdaad het koncept van *sociale weerbaarheid*; een weerbaarheid die op zich natuurlijk geen agressie kan verijdelen maar die erop gericht is een bezetting en onderwerping bijzonder onaantrekkelijk te maken. Het koncept is vaag, maar het is het énige realistische alternatief zolang de wereld niet volloopt met mensen *vol goede wil*.

Precies die vaagheid echter houdt een opdracht in voor de universiteit, wil zij tenminste een minimum aan maatschappelijke verantwoordelijkheid dragen, eerder dan de gebeurtenissen achterna te hollen. Men kan inderdaad eindeloos doorgaan met in steeds wisselende wetenschappelijke toonaarden te *bewijzen* wat de beelden uit Hiroshima al een klein kind duidelijk maakten. Maar dat er ook in ons kontinent alternatieve defensiesystemen bestaan die niet over kernwapens beschikken, en ik denk aan zowel Yougoslavië en Albanië als aan Zweden en Zwitserland; dat er historische voorbeelden zijn van kleine naties die gigantische agressors wisten te weerstaan; dat er sociale en psychologische mechanismen zijn die een vertwijfelde bevolking kunnen omvormen tot een weerbare massa; wat doet de universiteit dààraan? Waarom niet daarrond een ernstig multidisciplinair onderzoek op poten gezet?

Ik weet het, er is een vredesinstituut aan de KUL, maar wie op BRT in *Fundamenten* het gesprek heeft kunnen zien tussen prof. Van de Meersche en een nederlands polemoloog, weet dat ook hier de diskussie bleef steken in de algemeenheden en het opentrappen van openstaande deuren.

Een vredesdynamiek echter die zich niet weet te konkretiseren in haalbare alternatieven, moét leegbloeden en kan zelfs in zijn tegendeel omslaan.

En dààr vrees ik voor zolang de universiteit de samenleving blijft achterna hollen, eerder dan als een lichtend baken voorop te gaan. Soms verkies ik dan ook *studenten in hun linkse levensfase*.

Eddy Daniels

Even de koppen bij elkaar steken voor de vrede

Septimus Octavianus schoot met zijn repeteergeweer tot de laatste bal tegen de Galliers, want zij waren gebelgd.

Jacques de Châtillon schoot met zijn repeteergeweer tot de laatste lal.

Jean Bretel schoot met zijn goedendagrepeteergeweer tot de laatste Franskiljon, ie had echter niet in de gaten dat het gemaakt was bij FN uit staal van Cockerill-Sambre. Wat wals is vals is dacht hij en hij walste toen zijn eigen kernkoppigheid dank zij Flanders Technology, onder eigen (of vreemde?) Flag. Daarna moest-ie aardgas terugnemen tot in eigen Antwerpse Kempen toe, maar bedreigde daar dan toch nog Popov mee die zat te bibberen om zijn siberisch aardgas.

Henry Homefleet schoot lmet zijn repeteergeweer voor de Engelse zaak en voor omwegen zonder rechtvaardigheid: God save the Queen: zijn wens werd ge-Exaucet, waardoor zijn franse vriendje toch ook nog een argentijns graantje meepikte. Right or wrong my country zei-ie toen en hij zond Iron Maggie to rule the wages and to prove that agression doesn't pay in de Malvinas, pardon The Falklands.

Bill schoot met zijn repeteergeweer tot de laatste Bull (Buffalo) en de derde laatste indio. Deze beide laatsten nam hij dan mee met het eerste wereldcirkus dat door 'n barnumreklame die nog steeds doorwerkt de toeschouwers aanzet tot het konsumeren van runds (desnoods langs de omweg van het beefstuddensocialisme)... En Saïdjah schreide veel toen hij dacht aan die arme buffel, en lange tijd kon hij niet eten, want zijn keel was te nauw als hij slikte. Nu is Saïdjah echter van zijn kwaal genezen, want hij mag nu nog wat meer koffie verbouwen, zodat hij helemaal niet meer hoeft te eten dank zij de doorgedreven ontwikkelingshulp, het enige wat nog wat tegenzit is dat ie van het IMF maar 'n nauwe hand mag openhouden, maar daar staat tegenover dat ie helemaal geen keel meer hoeft op te zetten.

Frits Müler schoot met zijn repeteergeweer tot de laatste smous, für Lebensraum, later was ie zich van geen schuld bewust, en gaf er nog 'n staaltje van weg dat hij toch niet meer kon verKruppen, aber er hatte es nicht gewust, aber (er) glaubte an Gott mit Uns.

Bill Chewinggum schoot met zijn repeteergeweer tot de laatste Vietnamees, daarna ging hij verder zaad en wortel (en wat al niet meer) schieten in his own backyard, waar hij het Onkruit ook telijf ging met dioxine en andere orange factors. Hij redde El Salvador van Nicaragua, Somoza van Sandino, Batista van Fidel, Guatemala van Arbenz,... etcetera of was het vice-versa?

Moshe Rosenzweig schoot met zijn repeteergeweer tot de laatste ba(a)l, filistijnen, en palestijn für das Israëlische Reich soll grösser sein. Wir brauchen Libanonsraum, waar hij dan prompt melk en honing ging verkopen waar zijn zeemzoet beloofde vaderland van overvloeit.

Zaid Ben Omar schoot met zijn repeteergeweer tot de laatste Israëli, Palestijn, Falangist en Druus, en tot zijn laatste druppel olie.

Iwan Popov schoot met zijn repeteergeweer tot de laatste Afghaan. Daarna kernfusioneerde de brokken met het naastgelegen Pakistan door Zia Ul 'n Hacq te zetten en doopte de nieuwe sowjetrepubliek Afpakistan. Toch wordt hem een algemene Afghang voorspeld door zijn maat Bill Chewinggum die ook nog met dat bijltje gehakt heeft van Saigon tot Pnom-Pen en retour.

Heb ik u reeds gezegd lezer dat mijn verhaal repeteergeweer eentonig is?

Jahweh schoot met zijn repeteergeweer tot de laatste amoriet, moabiet, chitiet, periziet, jeboeziet, chiwiet, kanaaniet, midjaniet, amalekiet,... Tevoren had Hij reeds de laatste Gomorriet vol zwavel geSodomieterd (geflikkerd).

Toon Hermans, Pol Pens, en Pol Pot schoten tussen pot en pint met hun repeteergeweer tot de laatste bal gehakt in hun zak.

FN, Krupp & konsoorten schoten met hun repeteergeweren tot de laatste Belg, Nederlander, Duitser, Fransman, Vietnamees, Amerikaan, Israeli, Arabier, Cubaan, Angolees, Ier, Timorees, Indonesier, Cambodjaan, Afghaan, Libanees, Falklander, Italiaan, en tutti quanti,... kortom tot de laatste mens. Deze Hissène Weddei leerden zij de dodendans Tchad, Tchad, Tchad, of was 't 't 'n stoelendans?

Daarna stuurden ze hun waar gratis naar andere planeten als ontwikkelingshulp.

Jan de Schoenmaker schoot uit zijn slof, bleef bij zijn leest, en bij die van zijn vrouw die hij van tijd tot tijd omvatte in geval van overmacht, en hij lapte het repeteergeweer met kernkopnagels aan de hiel van zijn laars van zijn houten been. Hij had liever niet dat anderen hun ballen verschoten voor zaken die hun niet aangingen, maar hoe leerde hij hen hun kernkoppen niet in het zand te steken, en zich niet te lenen voor de vaardige rechtlijnigheid van het recht van de sterkste. Hij riep allen op voor de betoging van de 23ste oktober. We moeten er over de (kern)koppen kunnen lopen. Dat was zijn en ons aller t/zaak, of niet soms?

(In respekt en dank voor de ontleningen aan Multatuli E.D.D., e.d.m.)

Naam en adres bekend bij de redaktie

(ADVERTENTIE)

NIEUW!

GIDS VOOR OUD-LEUVEN

door Marcel Peeters

Een ideale handleiding om de schoonheid van Leuven te ontdekken.

Standaard Boekhandel
Naamsestraat 57 – LEUVEN
016/23.98.21

De steen in het hoenderhok — de knuppel in de kikkerpoel

In de roman *Het kasteel van de kruisende levenspaden* vertelt de Italiaan Italo Calvino, romancier en semioticus, twee verhalen. Allebei gaan ze over zwijgende mensen, die na een groot onheil bij elkaar terecht gekomen zijn en hun geschiedenissen vertellen aan de hand van tarot-kaarten. *Het kasteel van de kruisende levenspaden* — zo heet het eerste verhaal — is gesitueerd in een typisch middeleeuwse leefruimte, een grote zaal die de kilte van de stenen uitademt, een bizarre ineenstrengeling van rijke adel en koele leegte. Het tweede relaas — *De taveerne van de kruisende levenspaden* — speelt zich af in een verlaten herberg, waar niemand elkaar kent maar waar de gasten noodgedwongen op elkaars huid zitten.

Beide lokaties zijn doorgangsplaatsen, mensen kwamen uit alle windstreken, beladen met een verleden in hogere respektievelijk lagere kringen, een verleden dat hen de mond gesnoerd heeft. Alleen de gemeenschappelijke mythologie van het tarot-spel — vier reeksen namelijk Bokalen, Geldstukken, Stokken en Zwaarden, plus 21 troefkaarten — kan nog als taal, als werkelijkheid dus, funktioneren.

Wat blijkt: als iedereen zijn verhaal verteld heeft — door de kaarten in rijen te leggen en ze door de anderen te laten interpreteren — is er een vierkant ontstaan, waar ieders geschiedenis in past. In het kasteel is dit perfekt gelukt, je kan zo de rijen overlopen en een of ander relaas teruglezen, maar in de taveerne zijn er kronkelwegen, omdat bepaalde kaarten — zoals De Dood, De Gehangene — te vaak terugkeren, in elk verhaal. Dit kan een bekentenis zijn van de schrijver, die toegeeft dat zijn vooraf uitgedokterd schema bij de invulling ervan grote zwakheden releveert — Calvino suggereert dit zelf in een nawoord — maar ook een openbaring van de strukturen van de mikro-werelden die in beide hoofdstukken uitgetekend worden. Eenvoudig uitgedrukt: de adel bewandelt rechte paden, het proletariaat — of de gedegenereerde adel — volgt kronkelwegen en toont, door steeds naar dezelfde kaarten terug te grijpen zijn uniformiteit, zijn simplisme, zijn kleurloosheid. Uiteraard gaat het dan om een oppervlaktestruktuur, die enkel aantoont dat een hogere maatschappelijke positie te maken heeft met een betere zelfbeheersing, een beter kunnen omgaan met de syntaxis van de taal, in dit geval de beeldspraak van het tarot-spel.

Want onder de vorm van de twee soorten kruisende levenspaden liggen dezelfde schokkende, onthullende strukturen. Het voordeel van de tarot-taal is zijn openlijke mythologie, je hebt geen verregaande analyse nodig van de afbeeldingen om het wereldbeeld waarin elke mens, elk verhaal dus, past te ontdekken. En dat wereldbeeld, deze verplichte verhaalstruktuur is identiek voor adel en proletariaat.

Calvino zegt in zijn nawoord dat hij een derde deel wou schrijven, *Het motel van de kruisende levenspaden*. Opnieuw enkele zwijgende mensen, ontsnapt aan een mysterieuze ramp, (een nukleaire oorlog?) die in een halfverwoest motel samenzitten met één stukje papier, een beetje verschroeid: de strippagina van een krant. Ze vertellen hun geschiedenissen aan de hand van de plaatjes van de strips, die ze in een bepaalde volgorde aanwijzen, om beurten.

Ik heb pagina 18 van De Standaard van 6 oktober 1983 uitgescheurd. De reklame (*Het nooit geziene dekselspel van Materne*) en het feuilleton (*De reis naar Ispahan* van Frans Van Isacker) heb ik weggeknipt. Ik neem mij voor noch de volgende afleveringen, noch de voorgaande, te lezen en in de interpretatie van deze ene bladzijde te betrekken. De mythologieën of de vertalingen ervan in prentjes, zijn banaal, maar daarom niet minder openbarend: Hagar De Verschrikkelijke, Garfield, het dagboek van Cram, de Rode Ridder, Robert en Bertrand, Suske en Wiske, Nero.

Over veertien dagen kan ik beginnen met de geschiedenissen.

Ondergetekende

De aktiestrategieën kontra de raketten

De aangekondigde *hete herfst*, ten einde de NATO-beslissing om nieuwe middellange-afstandsraketten in West-Europa te plaatsen, te beïnvloeden, lijkt vooralsnog niet in de weersvoorspellingen opgenomen. Het Vlaams Aktiekomitee tegen Atoomwapens (VAKA), dat de betoging van 23 oktober organiseert in samenwerking met haar Waalse tegenhanger CNAPD, staat trouwens afkerig van zo'n hete herfst.

Op een perskonferentie van 9 september verklaarde André Bogaerts van VAKA, dat de vredesbeweging in Vlaanderen in principe al het gebruik van direkte akties verwerpt, en dit eveneens uit taktische overwegingen, namelijk om de beweging niet te vervreemden van haar brede achterban.

Het is slechts als de regering toch besluit tot de plaatsing van kernraketten, dat het VAKA *wellicht* zal overgaan tot geweldloze, direkte akties, omdat in dat geval de demokratie niet meer naar behoren funktioneert. VAKA sluit hierbij de mogelijkheid van burgerlijke ongehoorzaamheid niet uit.

Dit standpunt betekent dat VAKA de weg van de dialoog met de regering volgt, en dit minstens tot half december als de regering terzake moet kleur bekennen, binnen de NATO.

Eenmaal aan die datum gearriveerd, zijn we al met één voet in de winter, en zoals iedereen weet is het normaliter veel kouder in de winter, en is het te vrezen dat de vredesbeweging veel van haar *hete* slagkracht zal verliezen, eenmaal ze zich gekonfronteerd weet met de *definitieve* NATO- en dus, regeringsbeslissing tot plaatsing van de raketten.

Akties

Terwijl signalen over komende blokkades en bezetingen steeds luider worden, werden de jongste weken in België al een viertal akties tegen de raketten ondernomen. Op 6 augustus arriveerden cirka 700 betogers aan het Nato-hoofdkwartier te Brussel. Onder hen hadden er een 100-tal een vredesmars gehouden van Dortmund naar Brussel. De aankomst aan het NATO-hoofdkwartier viel samen met de 38ste verjaardag van de atoomaanval op Hirosjima. De dag daarvoor was de vredesmars Leuven gepasseerd en had men gedurende enkele uren de twee poorten geblokkeerd die toegang verlenen tot de NATO-pipeline-kazerne in de Parkstraat.

In Duinbergen nabij Heist startten op diezelfde dag een tiental dokters van de groep *Medici tegen Kernwapens* een hongerstaking. Het betrof een internationaal gekoördineerde aktie, die ook gevoerd werd op diverse plaatsen in West- en Oost-Europa onder het tema *Fast for Life*. Vooral in West-Duitsland zou deze hongerstaking heelwat reakties losmaken.

Zo ontving de groep een bezoek van SPD'er Willy Brandt, en een persoonlijke eerbetuigingsbrief van bondskanselier Kohl. In West-Duitsland duurde de hongerstaking dertig dagen, in Duinbergen een week.

De aktie werd gevoerd om plaatsing van de raketten te voorkomen. *Het is een vasten die verkondigt dat de hele mensheid het recht heeft een leven te leiden bevrijdt van de pijn van honger en van de bedreiging van de holocaust* (DM, 20 augustus).

Een derde aktie die op dit ogenblik gepropageerd wordt is Aktie Vredesbelasting (1). Hierbij wordt geëist dat belastingsgelden zouden worden aangewend voor een ander defensiebeleid, namelijk een beleid zonder massavernietigingswapens en beperkt tot een defensieve strategie. Als aktiemiddel wordt een daad van burgerlijke ongehoorzaamheid gehanteerd. Men weigert voor 500 Bf belastingsgelden aan de fiskus over te maken. Omdat men wezenlijk geen belasting wil ontduiken, wordt deze som op een bankrekening van de aktiegroep gestort, in afwachting dat de overheid akkoord gaat, dat deze som voor de gestelde doeleinden wordt aangewend.

Men wil echter pas starten als men met 1000 bereidwilligen is en dit rond 1 maart 1984, als de eerste belastingsaangiteformulieren voor dat jaar (voor de inkomsten uit 1983) worden rondgestuurd.

Vredeskamp

Tijdens het recente Vredeskamp (van 22 september tot 2 oktober) van waaruit de akties werden georganiseerd tegen de Electronics for National Security-beurs (ENS), de internationale wapenbeurs op de Heizel, werd geëksperimenteerd met een voor België originele organisatievorm, namelijk met basisgroepen.

De basisgroep is de basiseenheid inzake besluitvorming, zowel met betrekking tot aktievoeren, als andere aspekten van het kamp.

De akties uitgevoerd door de basisgroepen waren bv. de die-ins (het plat gaan liggen op de grond in een drukke straat), de picket-lines (het praten met en soms beschimpen van internationale wapenkopers), het houden van een betoging, het bezetten van de lokalen van Wagon-Lits (het reisburo dat instaat voor de reizen van de beursbezoekers), het binnendringen in de beurs en het skanderen van slogans, het naakt demonstreren (tegen het *naakte geweld* van de beurs).

Tegenover deze geweldloze aktievormen reageerde de Brusselse politie en rijkswacht zeer brutaal, en werden er dagelijks tientallen mensen voor de hele dag opgesloten...

Informatieverspreiding

Wie het boekje van Erik Van den Begin *De vredesbeweging in Vlaanderen* leest (2) merkt dat de meeste vredesgroepen in Vlaanderen, inzake aktiemiddelen zich beperken tot het verspreiden van informatie. Het Initiatiefkomitee voor de Verdediging van de Vrede in Europa (IKOVE) wil in eerste instantie een *goed gedokumenteerd standpunt* naar voor brengen (blz. 47). Pax Christi is een studiedienst, die als drukkingsgroep wil fungeren binnen de christelijke zuil. Ook ligt ze aan de basis van animatiekampagnes en initiatieven gericht naar een bepaalde doelgroep bv. *Kinderen tekenen voorde vrede* (blz. 58).

De organisatie Vrede wil de vredesaktie politiseren en ziet hierbij de arbeidersbeweging als stuwende kracht. Het treedt vooral op via publikaties (blz. 64-65).

Het Overlegcentrum van de Vrede (OCV) is een overlegorgaan van een aantal organisaties, dat vooral naar de grote betogingen toewerkt, evenals met kampagnes naar zowel de Belgische regering als naar de Verenigde Naties (blz. 72-73).

Iets meer aktiegericht is bv. het Anti-Oorlogskomitee dat naast het organiseren van de jaarlijkse Anti-Oorlogsdag, bv. in november 1981 een massaal opgevolgde scholierenaktie op touw zette tegen de raketten.

Het IOT (Internationale van Oorlogstegenstanders) bestudeert, propageert en gebruikt geweldloze aktiemiddelen zoals bv. de burgerlijke ongehoorzaamheid. Het IOT was recent mede-organisator van het vredeskamp tegen ENS. Voor de rest houdt het IOT zich bezig met de propaganda voor het statuut van gewetensbezwaarde, sociale verdediging, vredesopvoeding e.d. (blz. 40-43).

De anti-militaristische aktiegroep Onkruit voert vooral akties rond het totaalweigeren, het weigeren van enige kollaboratie met het leger. Niet alleen de dienstplicht, maar ook het statuut van gewetensbezwaarde wordt als repressief van de hand gewezen. Deze aktievorm, het plegen van sabotage ten aanzien van de werking van het militarisme, wordt trouwens doorgetrokken naar andere akties (blz. 50-51).

Het tijdstip voor plaatsing van de raketten in België is pas voorzien tegen eind 1985, voor Nederland is dit zelfs een jaar later. Dat betekent dat zowel België als Nederland een jaar opschorting van de beslissing tot plaatsing kunnen bekomen zonder dat dit het voorziene tijdschema in de war brengt. Opschorting van die beslissing betekent meteen een uitputtingsslag voor de vredesbeweging in die landen, en na een jaar ook een gewijzigde situatie. In die toestand zal het de vredesbeweging in de lage landen veel moeilijker worden om die rakettenplaatsing alsnog af te wijzen. Helpt een betoging, zoals in 1981, en nu, straks op 23 oktober, nog? *(foto VETO-archief)*

Het aktiekomitee *Neen aan de wapenhandel — Omschakeling van de vredesindustrie*, kwam in 1979 in het nieuws door middel van een mars op Zeebrugge, en de jongste jaren werden aandelen gekocht van wapenindustrieën zoals bv. FN of PRB, om over deze bedrijven zoveel mogelijk informatie op te steken en de aandeelhoudersvergaderingen te beïnvloeden (blz. 68-69).

VAKA

Het VAKA dan. De meeste aktiviteiten van het VAKA zijn bedoeld als info- en propagandakampagnes naar de volgende betoging toe. Zo werd reeds betoogd op 12 december 1979 te Brussel (50 000 betogers), op 3 mei 1980 te Kleine-Brogel (5 000 betogers), op 18 april 1981 te Leuven en te Antwerpen (2 000 betogers), 25 oktober 1981 te Brussel (200 000 betogers) en juni 1982 (een waarschuwingsmars) te Antwerpen (10 000 betogers).

Tussendoor werd op 20 oktober 1980 een petitie overhandigd (56 000 handtekeningen) aan het Ministerie van Buitenlandse Zaken en in het najaar van 1981 een met 200 000 handtekeningen.

Op de vooravond van kerstmis 1981 plaatsten diverse gezinnen een kaars voor hun raam, evenals een affiche met de eisen van VAKA. In 1982 werd de aktie *kernwapenvrije gemeenten* een sukses in die zin, dat reeds in oktober 1982, 173 gemeenten hun grondgebied kernwapenvrij hadden verklaard.

De prangende vraag die velen zich stellen is of dit alles voldoende is, om de raketten tegen te houden?

Het massale protest in 1979 kon niet beletten dat de SP in de regering woordbreuk pleegde en de Belgische regering aldus akkoord ging met de produktie van de raketten, evenals met het standpunt dat de NATO zou aannemen inzakek de rakettenplaatsing in funktie van de onderhandelingen.

Wel maakte de Belgische regering toen voorbehoud voor de plaatsing van de raketten in eigen land, wat door de toezeggingen van Tindemans en co (3), al lang achterhaald is.

Moeilijkheden

Ten aanzien van het effekt van de betoging lijken zich twee belangrijke problemen te stellen. Enerzijds de politieke onduidelijkheid van het eisenplatform van de betoging, anderzijds de mogelijkheid tot rekuperatie vanwege de regeringspartijen.

Het VAKA is bij deze betoging afgeweken van haar oorspronkelijk standpunt, dat een onvoorwaardelijke afwijzing van de raketten inhield.

Naast het feit dat dit standpunt tweemaal benadrukt wordt in het platform (*België wijst bewust en onvoorwaardelijk de nieuwe kernwapens af, ...door geen nieuwe kernwapens op ons grondgebied toe te laten*), werd er een opening voorzien naar het standpunt van de katolieke zuil, dat de opschorting bepleit van de beslissing tot plaatsing, ten einde meer tijd te gunnen aan de onderhandelaars in Genève. In een recente VAKA-reaktie op het gewijzigde CVP-standpunt terzake schrijft men *het aanvaarden van een mogelijk uitstel van de beslissing kan slechts geloofwaardig zijn indien het als een tussenstap beschouwd wordt naar de uiteindelijke niet-plaatsing van atoomraketten op ons grondgebied.*

Deze inhoudelijke toegeving is er gekomen, om zoveel mogelijk volk naar de betoging te lokken. VAKA laat zo bv. toe dat het ACV mee opstapt in de betoging, ondanks het feit dat die een verschillende interpretatie geeft aan de ordewoorden (het ACV stelt voorwaarden aan de Russen om te komen tot de opschorting van de beslissing).

Het valt te verwachten dat alle kranten van de *katolieke zuil* de betoging ook als dusdanig zullen interpreteren, door bv. het ACV-standpunt op de voorgrond te plaatsen.

Op dat ogenblik ligt een mogelijkheid open voor de CVP en PVV om zonder gezichtsverlies uit deze netelige politieke kwestie te komen.

Plaatsing

Het tijdstip voor plaatsing van de raketten in België is pas voorzien tegen eind 1985, voor Nederland is dit zelfs een jaar later. Dat betekent dat zowel België als Nederland een jaar opschorting van de beslissing tot plaatsing kunnen bekomen zonder dat dit het voorziene tijdschema in de war brengt. Opschorting van die beslissing betekent meteen een uitputtingsslag voor de vredesbeweging in die landen, en na een jaar ook een gewijzigde situatie.

Er staan dan immers al Pershing II-s in West-Duitsland, en Cruise Missiles in Italië en Engeland. Bovendien zal Rusland dan al lang tegenmaatregelen genomen hebben.

In die gewijzigde internationale toestand, zal het de vredesbeweging in de lage landen, veel moeilijker worden om die rakettenplaatsing alsnog af te wijzen.

Luc Vanheerentals

(1) Verdere inlichtingen: Vredesaktie VZW, Nieuwstraat 48, 3180 Westerlo. Tel: 544486.
(2) Erik Vanden Begin, *De vredesbeweging in Vlaanderen* september 1983, 119 blz., uitgeverij Omega Antwerpen.
(3) Zie mijn artikel in Veto 3 jl. *De katolieken en de plaatsing van raketten in West-Europa.*

De raketten in de kringen

Psychologie

Euroraketten: heet hangijzer tegenwoordig!

Zo kwam ook op de kringvergadering (13 oktober) de kwestie ter sprake: de Psychologische Kring werd gevraagd een standpunt in te nemen ten opzichte van het voorgelegde VAKA/OCV-platform. 81% van de aanwezigen beslisten dat de kring, ook al werd die niet met deze doelstellingen opgericht, hierover inderdaad een standpunt kon innemen — 19% waren het hier niet mee eens.

Het platform werd dan ook door 87% voorgestaan; 13% ontheld zich. De Euroraketten, zowel in Oost als in West, betekenen voor diegenen die over hun gebruik zullen beslissen inderdaad meer aanvaardbare kernwapens op meer aanvaardbare plaatsen: als dusdanig betekenen zij een zeer belangrijke nieuwe stap in de bewapeningswedloop.

Het is duidelijk dat regeerders uit de VS noch de USSR meer afgeschrikt zouden worden door een tot Europa (en de zee) *beperkte kernoorlog*, en dat opstellen van Pershing en Cruise — voltallig of gedeeltelijk — de kans op een kernoorlog dus verhoogt.

Het na 35 jaar mislukt onderhandelen te verwachten falen van de besprekingen in Genève verandert hier niets aan.

Omdat een paar honderd raketten meer, niet meer afschrikking betekenen, en vooral niet meer veiligheid (ook met kernwapens zijn al ongelukken gebeurd) is Europa's enige toekomst een kernwapenvrije toekomst!

i.n.v. de Psychologische Kring
Johan

VTK

De laatste weken gaan er in allerhande verenigingen diskussies door over deelname aan de rakettenbetoging. Ook in diverse ASR-raden was deze kwestie aan de orde. De V.T.K. kon niet achterblijven, en daarom werd er vorige vrijdag bij de ingenieurs een Algemene Vergadering op touw gezet.

De opkomst was nogal matig. Een tweehonderdtal studenten vond het de moeite waard zich uit te spreken over de vraag: 'Neemt het V.T.K. als kring deel aan de betoging?' Tijdens een vraagronde werden de diverse ordewoorden van VAKA-OCV onder de loep genomen. Bepaalde lieden probeerden de diskussie te verschuiven naar de vraag of de kring zich met dit soort zaken mag inlaten en stelden de representativiteit van de A.V. in vraag. Ondanks dat was de diskussie vrij interessant.

Het V.T.K. bestuur had vooraf gesteld dat een tweederde meerderheid vereist was om naar buitenuit een duidelijk standpunt te kunnen formuleren. Een zaak als deze vond men immers te delikaat om ze van een nipt overschot van stemmen te laten afhangen. Bij de stemming telde men 115 ja's op 199 uitgebrachte stemmen. Met 57,8% voor werd het tweederde kworum dus niet gehaald.

Tot opluchting van sommigen, en tot spijt van anderen zal er in Brussel bijgevolg géén VTK-spandoek te zien zijn. Maar de meerderheid van toch bijna 60% toont wel aan dat het etiket, dat vaak op 'dé ingenieursstudent' wordt geplakt, niet helemaal het juiste is.

Ward Maertens
Gert Goossens

POSTERS — GADGETS
Filmaffiches (o.a. American Gigolo, Psycho 2)
POSTERS
WENSKAARTEN
POSTKAARTEN
GESCHENKEN
voor alle omstandigheden

Naamsestraat 53 Leuven
(ADVERTENTIE)

Jones: aber bitte mit Zane!

In een weggesneden stuk van het verderop volgende interview vergeleek Bill T. Jones, de helft van het duo Jones & Zane, het werk van postmodernismepaus Merce Cunningham met hun eigen dans: 'In his work a great artist like Cunningham completely ignores the world. It exists on a plane that is removed and that is what gives it a classical feeling. Our work is of life, you know... It is our process, trying to understand the world.'

Jones & Zane's choreografiën zijn inderdaad niet los te denken van henzelf: fysionomie, gestiek en achtergrond van het duo — Bill T. Jones, rijzig en zwart, gracieuze bewegingen, klassieke dansopleiding t.o.v. Arnie Zane, klein en blank, hoekige, nerveuze bewegingen, dilettant — bepalen de bewegingstaal volkomen en Jones & Zane schrikken er niet voor terug via het gebruik van monologen autobiografische elementen en daarmee een bewuste theatraliteit in te voeren, getuige bv. 'Excerpts from Three Dances' waarin Jones solo al wandelend over scène een aantal uitspraken doet over dans, postmodernisme en zijn verleden, slechts onderstreept door minimale armgebaren. Ook in 'Rotary Action' wordt op het publiek ingespeeld: eerst is er één lichtkegel, Jones & Zane verschijnen op scène, een tweede lichtkegel floept aan net ernaast, het duo 'springt' erin en zo verder tot zeven lichtkegels een cirkel vormen op de dansvloer. Op de schrille soundtrack van Peter Gordon dansen Jones & Zane een postmoderne pas-de-deux (what's in a name), akrobatisch en met veel knipoogjes naar het publiek (bijvoorbeeld de kleine Zane die ogenschijnlijk de grote Jones optilt, Zane die van de scène rent en net als hij achter het doek wil verdwijnen tegengehouden wordt door Jones). De overall beweging is cirkelvormig, er wordt essentieel van kegel tot kegel gedanst of gerend de dansvloer rond.

'Continuous Replay', een solo voor Zane, heeft een meer 'traditioneel' postmodern karakter. Zane steekt langzaam de scène over, eerst in de breedte, dan in de diepte. Een grote pas vooruit, een kleine achteruit. Hij draait het hoofd een kwartslag naar het publiek toe, weer terug en maakt ondertussen hoekige, gestileerde armgebaren die het geheel aan een dril doen denken. In 'Dances with Johann Brahms' tenslotte zijn de protagonisten Bill T. Jones en een kist, die regelmatig versleept wordt.

Het bewegingsvocabularium refereert naar de klassieke dans en niemand was dan ook verbaasd toen Jones, als ontknoping van de dans, de kist opende en een klassieke plaasteren buste te voorschijn haalde.

★ ★

In an interview you said 'The work with Arnie and I have been doing together is quite eclectic, somewhat acrobatic, with movements derived from the 'martial arts, vaudeville, social dancing and contact improvisations." Martial arts in Continuous Replay (very specifically), vaudeville clearly in Bill's Dances with Johann Brahms, but social dancing? Can you explain that a bit?

Bill T. Jones: If you see the early films with Lindey from the Savoy Ballroom, dancing at the Savoy in Harlem in the forties, you'll understand what we mean. Men and women would dance, the men would throw the women up in the air and she would come down between his legs and then he'd put her on his back. It was extremely acrobatic and very energetic. And also a little violent-looking and high-flying, very high-flying. Yea, it was a wonderful social danceform. And also, in some ways it is, particularly in Rotary action, there are moments, for instance, when I stand next to him and say 'lets go!', you know, I feel like we're dancing in a disco or something like that, so that's our social dancing if this era.

About this personal interpretation, was it imperative that you translated your sign language into words, to make it very much clear to the audience?

Bill T. Jones: Well, it wasn't imperative, no, but I just think it was nice framing for what was pretty free inbetween. It was abstract mime in a way when you see it with no words, and there's a reason why, I mean, I am saying things in that piece, I mean I have a modus and a reason for what I am doing, and one of those has to do with the relationship between the written history of dance and the experience of dance. And I think that if you see me do the signs in silence you might have a whole bunch of feelings about what they mean, but then in the end you are actually gettin' inside to what the choreographer really did, was saying, you know, and it might reflect strongly on your first impression and it could be radically different from what you thought in the beginning. Was that bothersome to you? (No) I didn't think the audience would understand it so well, because of the English; but they did understand, at least, I think they understood.

And the explicit breathing in 'R.A.'?

Arnie Zane: That is somewhat what new dance or shall we say, OUR new dance, is about. We are not trying to hide something like that. I was shocked when I heard Bill say: "Well, the programme is a little too short tonight (laughs), so I'm going to do this solo." I thought, Oh my God, you know, you are telling them all about our weak points, but by doing that it lays all your cards on the table and in fact it sets you up as an honest performer, or an honest person. So, you know, they can't punch holes into it, because you told them, so they can't come back to you and say: "Hey look, your programme was too short". "Hey, WE told YOU our programme was too short" (laughs).

Bill T. Jones: You know, this is an interesting point. In New York, there's an Asian performer who does yearlong events. Last year his event was he wouldn't go in doors for 365 days, and all winter long he stayed outside. This year he is connected to another person, a woman, for a year, they are connected with an 8-foot chord, but they can never touch each other, and you can just think about waht that means for an entire year and this whole thing is that heiss making work which he thinks is symbolic, but also is very much about his life. His life and work are one thing, and he is very concerned with that. Now, we perform, we performers put on our costumes, we put on some make-up, we put on music and then we ask you to try to believe that now this is a special moment. But even in that special moment I think that we, and many of our postmodern colleagues, have felt that we want to bring life and the art closer together.

The explaining of the gestures wasn't meant as your personal declaration or commentary on your art? People thouht it was, and they tried to jot everything down on a piece of paper.

(Really! BTJ — we laugh. Bill, jokingly: "This is my philosophy").

Bill T. Jones: We tray to stay away from this, statements like that, although it could be a thought that goes through the head of any people at different times.

Especially with people that operate on the theoretical side.

Bill T. Jones: Right. I could 've put it in the programme, it could 've been in the programme.

When the audience gets carried away, it lights a fire in you. In what sense? Do you get more exuberant, do you do extra things, or improvisations?

Arnie Zane: Well, I would think both. You can only improvise so far, say in a piece like Rotary Action, because it is a solo, which is set, duet/partnering, dialogue, duet/partnering scene in reverse downstage as opposed to upstage where it began, and then a very set ending in a pool of light. The enthousiasm that they (the audience) bring to it only makes you dance with more flair, more feeling, you kick your heels higher, your face lights up, you might toss an arm in a very real affective kind of way, where it comes from someplace inside you, say, your 'heart'.

So that, some might say 'Oh, strip it of all the mystery and w but I don't know if that's true. Bill T. Jones and Arnie Zane. N they acting out characters in Action? Are they acting or a being? You know, when they for you. And maybe that is w are going with our work in a wa like it to be more and more graphed, strongly made, wel but still that there's somethi isn't artificial about it, and th necessarily in another place, b here, like what we're doing n closeness that we feel, that dis

In the way of appearance some of your performance made me music-hall.

Arnie Zane: Music-hall? I agree with that very much in t only one work on the prog Rotary Action. The first work vintage seventies minimalism bined with some sort of me austerity. There is nothing mu about that work, it is simpl dance whcih has the flavouring martial arts, and repetition an mulation. But Rotary Action, in our form it would be somw vaudeville, it's got a bit of h high energy...

Bill T. Jones: It is a dead form, t

Arnie Zane: Well, it is not reall in fact, if you people are reflec what we're doing, I do think th little bit of vaudeville definitel work. We are talking here muc of an intellectual process going introduction of a rather a sensical/nonsensical dialogue into it which has a philosophic as well as the dances thoug perhaps differently than a va work might be.

Bill T. Jones: What he is getting its base, it is, its concerns are more structural than music-ha Would you agree that you can there are abstract concerns a there and repetitions of what w the fragmentations of sequenc you can recognize and in the jux

Carlotta Ikeda onder een stroom van zoutkorrels tijdens de finale van 'Utt'. Deze produktie — die haar wereldpremière beleefde tijdens het Klapstuk — was een van de grootste revelaties van dit festival. (Bespreking: zie VETO nr. 3, dd. 13 oktober 1983 — Rudy Vanderhenst en Eddy Vaes) (foto Kris Kuypers)

Folkwang Tanzstudio:

De eenzaamheid van e

Er wandelen vrouwen van links naar rechts over de scene, twee per twee. Ze dragen lichte onderjurken. Telkens gaat er een snel, een traag. Ze komen terug, van links naar rechts, halen een hand door hun haar (om het goed te leggen?) en verdwijnen achter de coulissen. Opnieuw van links, met lange monochrome lakenrepen in de armen, en in een veel heviger kleur dan hun kleding. Als de vrouwen terugkeren, dweilen ze de vloer met die lange doeken: twee stappen vooruit, een achteruit. Eén van de vrouwen wordt gespeeld door een man. Hun gebaren worden langzaam uniform. De muziek begint. Penderecki's *Magnificat* geeft een sakraliteit, een wetmatigheid aan de bewegingen. Twee mannen komen naar het werk kijken. Ze poten lullig hun stoel neer, en beginnen een zinloze diskussie. Er klinkt gitaarmuziek, en het intense werk van de vrouwen wordt als een vitalistische dans. Eén van de heren zit in de weg. "Tu me déranges". Zichtbaar tegen zijn zin staat hij op en zoekteen andere plaats om zijn overbodigheid te manifesteren.

De voorstellingen van de Folkwang Tanzstudio behoorden tot de weinige in het Klapstukfestival die niet uitverkocht raakten. Ten onrechte, als je ziet dat bv. Ilka Doubek wél uitverkocht was, en als je weet dat men voor dit soort dans gewoonlijk stormloopt, denk maar aan Pina Bausch. De organisatoren moesten zelfs de resterende kaarten aan halve prijs aan de studenten verpatsen om de zaal ietwat vol te krijgen. Spijtig.

Folkwang Tanzstudio maakt ekspressionisme. Duits ekspressionisme. Gekombineerd met feminisme en zwarte gal maakt dat het eerste deel van de avond: *Frauenballet*. Een stuk — meer teater dan dans — dat regelmatig opvalt door zijn realisme in de bewegingen en de scherpe scheiding tussen het vrouw- manpatroon: deze laatsten hebben geen deelname in de dans, op een travestiet na, iemand die duidelijk door zijn soortgenoten als iemand van de andere kant wordt behandeld en trouw met de vrouwen meewerkt (is het geen transseksueel?).

Arbeid

De vrouwen werken, werken hard. Er ontwikkelt zich een kleurig spel met de doeken: de hele scène wordt gevuld met allerlei soorten rood, in horizontale banden. De hele tijd hectische bedrijvigheid, herkenbare bedrijvigheid, zoals wassen, dwijlen, soms ook meer abstrakte bewegingen. Tot een meisje roept: "Ich kann nicht mehr", "J'en ai marre". De vrouwen laten de doeken vallen. "Israël", galmt het Magnificat. De mannen lachten onwezenlijk.

De vrouwen herbeginnen het werk. Een tweede klimaks volgt, als een 'vlechtster' bij het werk plat op de grond valt. Wanneer de dansbeweging van de vrouwen eerst uniform verliep, gaat nu ieder haar eigen tempo volgen. Vermoeidheid alom. Uitputting zelfs.

Enkel de twee mannen ontsnappen daaraan. Tot plots Penderecki met de gitaarmuziek vermengd wordt: een wrange kombinatie.

Revolutie? De meisjes pr van een onbewaakt ogenblik stoelen te nemen, ze lachen, s lachen. Eén van de heren komt woedend trekt hij de stoelen o vrouwen weg. Doek.

Zwaan

Tsjaikowsky lijkt wel een van S Linkes lievelingsmelodieën of gezegd, lievelingsonderwerpen *Zwanenmeer* wordt niet enkel i solooptreden geparafraseerd, tevens in haar choreografie v Folkwang *Wir können nicht a Schwäne sein*. De muziek

tion of ideas, for instance, like that type when we're doing the dialogue that he mentioned, what we're doing with our bodies is an abstract dancing in itself that could happen even if we were not speaking. When we were doing that speech, it is partnering, handling each other in a way that is very incongruous with what we are saying.

Bill T. Jones: You know, that's funny, but is was never intended to be humorous, was it (looks for confirmation at Arnie)

Arnie Zane: Which? Rotary Action? No, it was not intended to be humorous, but you start to do that dance and you see us in all of the poses, and then when I get on the one pose where I am straddling Bill's leg or knee, and I'm looking up and suddenly the audience always chuckles, not always, and then I cock my head to Bill and look back to the audience and they are laughing even more (Bill is laughing). And when I run into the audience, you can tell by the energy that I am running out and the people flying and me stepping on purses and breaking things (we laugh), there's horror and sort of humorous kind of hysteria shooting through the crowd.

Bill T. Jones: And underneath it all it is very ironic dance because those concerns about separation and all are very real concerns for a duet-team with a history as long as ours, and that is a stormy history. So, that make-belief fight that we have at the end for us is a very, not cruel joke, but a very painful joke. We can only laugh at it after many years of it not being funny. No, that rehearsals would be stopped because we could not agree, and there would be violent rehearsals and angry, hurt feelings "This is not working", and leaving, over and over and over again for many years. In a way we present something very light, but underneath there is real conflict, there *has been* real conflict, a history of conflict.

We talked about humour in the performance, but there is also a lot agression, a kind of 'Publikumsbeschimpfung' (Peter Handke's play).

We combined it with racial motives, because of the story of your little sister in 'Three Dances'.

Bill T. Jones: The jconsciousness of anger in the world was expressed through this person. When the doctor said: "The children of Israel and blacks have natural flat feet", (Zane laughs). I said, let's take that story apart and see, what could make a sensitive person angry? That's the way. Not only was the doctor making racial generalisations, he was also speaking to a child (my sister or myself) and telling them something which is untrue. Here is a figure of authority, feeding falsehoods to young people. That's reason right there for anger.

'Brahms' is my classical dance (Zane: Ironic). Even though it looks like music-hall, I think of it as classical, because of the structure of it and the way in which I moved. The movementvocabulary was lyrical, it was like the music, it was inspired by classicism, the whole dance was about being confronted with tradition.

Then I do this dance (Three Dances). Now for me that is a contrast, an exercise in audiencemanipulation, even more than expression of my real anger, because I was feeling so good last night. As any actor is able to do, the emotion must be real when it is manifest, but you have to create it, you have to generate it. So I've been through this katharsis so many times now that it is not the same thing as unleashing my anger *because*. Instead it becomes a statement about audience-manipulation, where you and I realise our relationship.

And now what happens when you hear this loud music and this man suddenly begins te scream, but he is doing the same movements, again. It layers your experience of those movements, so it is more a structural device, the screaming.

The screaming goes on, then it is not funny anymore, but in the end you realize 'Oh, that too is a performance'.

It is good, because it balances on that uneasiness, which can go either direction.

Bill T. Jones: I know, and it has oftentimes gone in the other direction completely, the negative direction, because I really wanted to push this public insult as far as possible and to really make it a jagged and raw experience for them.

Jones raves on about his friends Robert Longo and Merce Cunningham. Suddenly he asks: "What were you getting at?"

Arnie Zane: Right. I think everyone quite frankly is postmodern. We are not traditional postmodern, because I think *the* mostmoderns who in fact preceded us, Lucinda Childs, Douglas Dunn, etcetera, these people perform with a very cool demeanor. There is very little that happens on the face, there is very little in terms of expression of emotion, and...

Bill T. Jones: Often a limited range of movements.

You can use everything?

Arnie Zane: Oh yes, you know Louise Nevelson, she is a sculptor who makes work out of wood, she is about 83, she makes large, large constructions. She is the type of artist, if you gave her a junkyard which was primarily wooden junk, she'd say "I'll use that piece of a table, that piece of a chair, I'll use that bowling-ball".

No, the world is open to us. In a sense the work we do is assemblage. I think we're more concerned with 'syntax' as opposed to the vocabulary, as someone once said. And Bill, what he does with his movements, as someone also said, he tends to carve movements out of space and I tend to measure it.

But those are two different concerns One is the overall quality of the work (assemblage), the other the more personal style or movement-style.

What virw do you have on avant-garde dance? Is Cunningham still in the lead?

Bill T. Jones: Merce Cunningham has been working in an extremely uncompromising and challenging way since 1954. He is very clear in what he is doing and he does not waver. His work is still highly provocative. It has a cunning edge. It continues to have an edge. And that is for me a definition of the avant-garde. So I think he is a master, and I feel like I, as a young artist, can learn from him. So I would say, if you're in a position in the university and people were coming to you and say, who should we go to, to see good art, let's not even say avant-garde, I would say, go see Cunningham. I know it would be challenging to them, I know many aesthetic considerations will arise, he deserves his position of authority. Now, my aestetic and his are only incidentally connected.

Eric Vanhaeren
Paul Verduyckt
Peter De Jonge

n dansende travestiet

daarvoor gebruikt is niet toevallig ook van Tsjaikowsky, meer bepaald diens *Tragische Symfonie*.

Vijf mannen komen op de scène, verkennen hun terrein. Enkelen in korte broek, de anderen in lange, allen in pitteleer. Eén van hen springt op een hoop kussens die links achteraan ligt... Een hoop gekrioel, uit de kussens komt een handvol 'danseressen' tevoorschijn. Ze kruipen over de grond, vleugelen met de armen, verkapte bewegingen met hun hoofd makend; de dansers wervelen boven de mislukte zwanen (?). Die zoeken elk hun toevlucht in een kussen, proberen er zich in te graven of in te nestelen, en vormen zo het decor(um) van de dansers.

Een zwaan neemt alle kussens af, de anderen gaan aan de voeten van de mannen ruiken. Er vormen zich koppels. Slechts één meisje blijft alleen: er is net een man achter de coulissen verdwenen — hij was al langer verstoteling van de groep.

Wat later komt hij terug op de scène, als travestiet. Ook hij probeert vleugelbeweginkjes. Hij is belachelijk en zijn lot lijkt definitief bezegeld: hij mag niet meer deelnemen aan de dans. Tot het einde van het stuk beweegt hij in verkrampte houdingen over het podium.

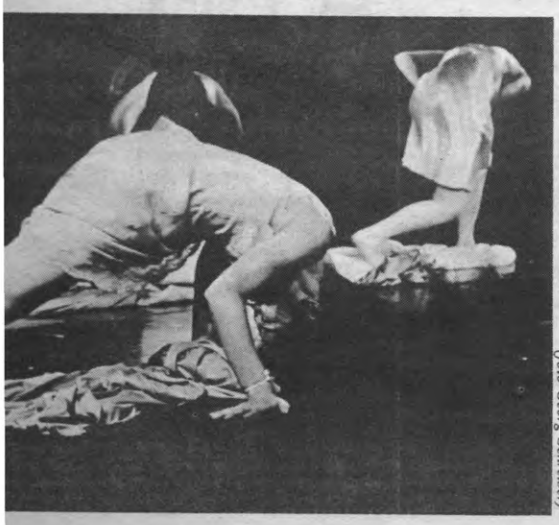

(foto Georg Schreiber)

Het enige wat ie mag is naar de kussens graaien en het overblijvende meisje (dat enkele malen wisselt, de mannen houden van 'changement de décor') besnuffelen.

Er volgt een wals. De vrouwen leggen het linkerbeen over de schouder van de man — voor de rest blijft de walshouding autentiek. Na de dans leggen de koppels zich neer op de kussens.

De vrouwen heffen de rokken op, de mannen knielen achter hen... Opnieuw wals. Ditmaal nemen de meisjes initiatief. Enkel voor de eenzame zwaan wordt het steeds pijnlijker.

Opeens een breuk: "Wir sollen es einmahl richtig machen" roept een meisje. De koppels proberen de eerder gebruikte walshouding andermaal uit. Grote diskussie, een en ander werkt blijkbaar niet meer.

Vallen en opstaan, opnieuw proberen. Na een tijd werkt het, maar tot een echte dans komt het niet. De mannen moeten hun partners meesleuren, links-rechts over het podium.

De kussens, die nog steeds op de grond liggen, blijven achter de voeten haken. Het wordt een wedstrijd. Tot de last te zwaar blijkt, ze vallen, staan op, herbeginnen.

Na een tijd loopt ieder rond met een nepglimlach. Behalve de eenzame zwaan, die zich beschaamd achter een luidspreker, tussen enkele kussens, verstopt, en de even eenzame travestiet, die achteraan links pijnlijk schokkend zijn leed uitschreeuwt. In stilte.

Behalve hij valt plots iedereen op de grond. Een zwaan trekt een kussen kapot. Ze laat een spoor van veren na. De cyklus is rond: de meisjes zijn weer bij hun uitgangspunt, instinktmatige vleugelbeweginkjes. Op de grond.

Guido Janssens

SAMMY
EEN
KNAL
VAN EEN STRIP

Erfenis verdwenen ? Opa vermist ? Meningsverschil met de mafia ?
Waterdichte bescherming nodig ?
Sammy en Jack Attaway staan dag en nacht voor u klaar.
Zij hebben in Chicago en ver daarbuiten een ijzersterke reputatie opgebouwd als gorilla's : lijfwachten-speurders-knokkers die er tegen fikse betaling voor zorgen dat geen haar op uw bedreigd hoofd zal worden gekrenkt.
Hun adembenemende avonturen zitten boordevol hoogspanning en vlijmscherpe humor.
In hun nieuwste album krijgen ze het aan de stok met een bende stokoude, agressieve "baby's".

Album nr. 17 / BABY'S EN BLAFFERS

Net uit
UITGEVERIJ DUPUIS

(ADVERTENTIE)

Opendeurdag Universitair Sportcentrum

De jaarlijks gehouden opendeurdag, die dit jaar doorging op woensdag 12 oktober in de inkomhal van het Universitair Sportcentrum, kende een groot sukses. De publieke belangstelling was zeer zeker bevredigend evenals de opkomst van de aangeschreven sportverenigingen. Er waren stands van kayak, roeien, diepzeeduiken, zweefvliegen, alpinisme, valschermspringen en speleologie opgesteld. Enkel de mensen van windsurfen en zeilen waren niet van de partij.

Dat alpinisme niet enkel een sport is voor stoere mannen, en evenmin in de bergen hoeft te gebeuren, werd op de opendeurdag aangetoond... *(foto Yvan Wulfaert)*

Het hele gebeuren werd aangenaam veraanschouwelijkt en verlevendigd met illustratief beeldmateriaal: het video-, film- en diamateriaal had duidelijk de bedoeling de nieuwsgierigen een duidelijker en juister beeld te geven van die minder bekende en toch wel gevreesde natuursporten, om hen alzo tot aktieve deelname te overhalen.

Zo werd er door de *Alpinistenploeg* duidelijk op gehamerd dat bergbeklimmen niet enkel door stoere jongens kan beoefend worden maar een ware volkssport is. Alpinisme is ook geheel risikoloos zolang de beoefenaar de aangeleerde technieken nauwgezet uitvoert. Bergbeklimmen aanleren is vrij gemakkelijk, zich inschrijven ook: elke woensdag vanaf 19 oktober om 13.00h op het Sportsekretariaat.

In de loop van deze week zal er voor de geïntresseerden een werkprogramma van de Leuvense alpinistenklub klaarliggen in de inkomhal van het Universitair Sportkompleks.

Ook *zweefvliegen* beklemtoonde hoofdzakelijk de sportieve en veilige kanten van de sport. De vereniging is het ganse jaar door aktief in binnen- en buitenland en biedt kursussen voor zowel beginnelingen als gevorderden.

Studenten, die tevens bezitter zijn van een universitaire sportkaart, kunnen tegen erg gunstige voorwaarden inschrijven bij:

De heer Poinet
Brusselsestraat 83,
3000 Leuven,
Tel: 016/228083.

Meer en uitvoeriger informatie over zweefvliegen kan ook bekomen worden tijdens de komende boekenbeursdag op het Sportkot.

Aan de studenten die interesse hebben voor *valschermspringen* wordt ten zeerste de initiatiekursus, die doorgaat op het Universitair Sportcentrum en Centrum van Schaffen aanbevolen (de kursus loopt van 17 tot 27 oktober, telkens alle dagen van de week — maandag tot vrijdag — van 19.00 tot 22.00h in de kantien van het UCLOS. De kostprijs bedraagt 2300 Bfr. U bent lid en tevens verzekerd, je mag daarbij ook nog tweemaal springen. Voor meer informatie:

Lic. L.O. F. Adams, monitor BLOSO, Tel: 02/4255854.
M. Van Linthout, Adjunkt centrumleider Schaffen.
Tel: 016/223422.

Voor mensen die van avontuur en water houden is er ook nog *kayak*. De begeleiding is optimaal en volledig. Er wordt gezorgd voor materiaal. Initiatielessen op stilstaand water, verkenning op de Dijle, zeetochten, brandingvaren en eskimostagekursussen. Afspraak iedere woensdag om 14.00h aan het boothuis aan de Vaart of kontakt opnemen met:

Johan Brabanders,
tel: 011/227443.
Dries De Ruyter,
Blijde Inkomstlaan 87,
3000 Leuven.
Tel: 016/230654.

Aangezien de geïntresseerde *zeiler* of *surfer* tijdens de opendeurdag in de kou bleef staan, wordt hem langs deze weg de nodige informatie doorgespeeld. Er worden lessen gegeven voor beginnelingen en gevorderden.

Geïntresseerden kunnen ook altijd ter kennismaking een paar maal gratis met de klub meezeilen of surfen op woensdagnamiddag. Als lid (400 Bfr. voor de student met een sportkaart van de KUL, 1000 Bfr. voor anderen met een sportkaart) mag u materiaal ontlenen om op eigen initiatief te gaan zeilen of surfen. Meer info:

Universitaire Zeilklub Leuven
Parkstraat 53
3000 Leuven

Speleologie is zoals alpinisme, kayak en skiën een echte natuursport met dit kleine verschil dat de natuur beleefd wordt in zijn meest ongure en bizarre vormen. Het is een fysisch zware sport die heel wat koncentratie en specifieke technieken vereist.

Spekul, Speleologieklub KULeuven houdt regelmatig ekspedities in binnen- en buitenland en is daarbij niet alleen het paradijs "onder de aarde" voor sportievelingen maar ook zeer boeiend voor geologen en biologen die de grotten meer wetenschappelijk willen benaderen. Info-avonden:

Parkstraat 53,
3000 Leuven,
26 oktober en 16 november te 20.30h.

monitor speleologie:
Koen Mandonx, Bogaardenstraat 115, 3000 Leuven.
Sekretariaat:
Tel: 016/224848.

De sportraad wenst alle belangstellenden alvast veel kruip-, roei-, zeil-, spring- en klimgenot.

De Sportraad

Jan Fabre op stelten...

Publikumsbeschimpfung 2?

Woensdag 18 oktober, 18.00 uur. Het publiek is net in de zaal van de Vlamingenstraat binnengekomen om Jan Fabres 'Het is theater zoals te voorzien en te verwachten was' te bekijken.

18.15 uur. Alles is oké, vrij goeie voorstelling. Plots verdwijnen de akteurs achter de doeken, een licht erop, hun silhouetten zijn duidelijk zichtbaar. Een afwijking van het programma: van achter de schermen reciteren de akteurs recensies van hun eigen stuk. Uur na uur. De enige verandering: na vier uur is het doek open gegaan, men ziet ze nu zitten, rond een tafel, met een sigaret, de voeten op de stoel: 'De gemiddelde voorstelling is zeer eenvoudig', 'Waar Fabre komt, daar davert de theaterwereld op zijn grondvesten', etcetera. Soms klinkt muziek.

Het publiek begrijpt het eerst niet, de eerste reakties blijven uit tot omtrent 21.30 uur: ritmisch handgeklap, gelach... Maar stilaan volgt er meer aktiviteit: er loopt iemand het podium op. 'Dames en heren, mag ik even uw aandacht; Jan Decorte is een scheet.' Jan Fabre betrok deze opmerking blijkbaar niet op zichzelf. Er wordt een publiekskomitee gevormd, de woordvoerder gaat op de scène staan en vraagt verantwoording aan 't Stuc. Michel Uytterhoeven komt uit de zaal naar beneden. "t Stuc geeft Jan Fabre artistiek *carte blanche*', verklaart hij. De betrokkenen willen hun geld terug. Ook Fabre wordt in de zaal ter verantwoording geroepen. Hij reageert niet.

De toeschouwers gaan zelf theater maken op het podium, gaan ook recensies lezen in de zaal. Er wordt door elkaar gelopen, verwarring, scheldpartijen. Even deed het gerucht de ronde dat het om een afrekening van Jan Fabre met 't Stuc zou gaan. 't Stuc zou geweigerd hebben recensies van Jan Fabre te publiceren in het Klapstuk-programmaboek. Dit wordt door Theo van Rompay formeel ontkend. In het kontrakt stond wel dat de eerste voorstelling *'iets anders'* zou zijn.

(vervolg p. 8)

(ADVERTENTIE)
ARMEN EN BENEN OVERHOOP ? ROCKY HAALT ZE UIT DE KNOOP.
ROCKY
zweven als fred astaire
en ginger rogers,
bewegen als travolta en
olivia newton john...
dat kun je leren.
op maandag 14/11, woensdag 16/11,
donderdag 17/11 start **dansstudio**
rocky zijn nieuwe cursus:
boogie, swing, en rock 'n roll
lessen: ma 21.30 tot 22.30 u.
di 19.30 tot 20.30 u.
do 20.30 tot 21.30 u.
prijs: 900 fr. voor 9 lessen
inschrijving 1 uur vóór de eerste les
ROCKY STAAT GRATIS TER BESCHIKKING
VOOR FUIVEN EN T.D.'s
DANSSTUDIO ROCKY parijsstraat 11
3000 Leuven. 016/23 16 98 - 23 63 88.
De eerste stap is de moeilijkste.

Het artistieke failliet van een ballerina?

Met haar 1m80 is Ilka Doubek de grootste vrouwelijke danser op het festival. Alsof dit iets wil zeggen? In ieder geval viel dat vorige week niet zo op, want Ilka Doubek danst sinds kort solo. Het begin van een begin.

Afkomstig van Amerika, waar zij haar eerste danspassen zette, emigreerde Ilka Doubek naar Duitsland. In beide werelddelen volgde ze een grondige opleiding in verschillende dansstijlen. Zeven jaar lang blonk ze uit als sterballerina in het Stadsteater van Frankfurt, om in 1980 uitgeroepen te worden tot de beste ballerina van West-Duitsland.

In 1981 wordt ze opgenomen in de balletgroep van John Neumeier, verbonden aan de wereldberoemde Hamburgischen Staatsoper. Stilaan wordt het voor haar duidelijk dat ze niet geschikt is om in een gezelschap als dit te werken. "Mir ist wichtig, meinen eigenen, natürlichen Stil zu entwicklen. Wenn ich so weitergemacht hätte, hätte ich meine Persönlichkeit aufgeben müssen", zei Ilka Doubek. En ze raapte haar tutu en pointes bij elkaar om op haar eigen benen te beginnen. Vandaar deze 'Solo-Tanzabend'.

'La' Doubek

Om Ilka Doubek trachten onder te brengen in een of andere stroming is zeker vergeefse moeite. Zowel het Duitse neo-expressionisme (Bausch, Linke, Hoffmann) als het Postmodernisme (Cunningham e.a.) hebben haar niet in die mate beïnvloed. Doubek wil gewoon zichzelf dansen, wat niet betekent dat ze haar klassieke dansopleiding volledig negeert of kan negeren.

Solo-Tanzabend is een refleksie op het leven, de evolutie van Ilka Doubek als beroepsdanseres. Het is ook in zekere mate — voor zover ze erin slaagt — een afrekening met haar verleden als ballerina. Make it easy on yourself; op muziek van Dionne Warwick opent Doubek met enkele pseudo-professionele danspassen. Opzettelijk maakt ze de bewegingen erg stuntelig. Ze stopt, hijgt en veegt haar bezweet voorhoofd af. Is dit de sterballerina Doubek? Knauwend op een stuk kauwgom steekt ze rechtsachter op het podium een lamp aan en we zien het interieur van een kleedkamer. Alsof ze alle tijd van de wereld heeft, begint ze zich om te kleden, terwijl in de luidsprekers haar stem klinkt: "You must be a dancer 24 hours a day...". Schuchter waagt ze zich dan aan enkele balletoefeningen gaande van modern (op de grond gelegen), over klassiek (barre, nonmilieu, les jambes, port-de-bras) weer naar modern (pirouettes). Ook hier weer de schoonheidsfouten: het evenwicht verliezen, het afbreken van sommige oefeningen en zuchten. Het wordt stilaan duidelijk waar Doubek naar toe wil. Ze wil bewust nadenken over datgene waarmee ze bezig is, zichzelf relativeren. Ilka Doubek tracht grenzen te verbreken; het onderscheid tussen dagdagelijkse bewegingen en professionele danspassen op de bühne en hiermee samengaand, de afstand tussen haar en het publiek vervagen. Want het publiek is er in feite niet — Doubek is alleen in de repeteerruimte en met zichzelf bezig zoals elke dag — maar is er natuurlijk wel, louter spatiaal bekeken. En dit om Doubek te betrappen op haar moeilijkheden als danseres ("I won't eat no chocolate no more"). Het deel voor de pauze, Opening-Floe (haar enige choreografie, de rest is van de hand van Forsythe en Caciuleanu), schijnt aan te vangen als een 'echte' dans, maar weer valt ze terug op het gesimuleerde amateurisme. Dit eerste gedeelte van de voorstelling is duidelijk teater. Ilka Doubek danst niet, maar speelt het allemaal (waar ligt de grens?). Dit tot

WILLIAM VORTHUIZEN

'Een fotograaf in het park. Hij ziet het lijk. Hij heeft geen enkel aanknopingspunt meer. De kamera trekt dus weg. Hij zit dus op de Naamsestraat. Hij draait de Parkstraat in. Het hoort er wel bij. Zoef, de Naamsestraat terug naar beneden. Je hebt teveel gedichten gelezen. Nu komen we weer naar binnen. Blow-up. Hij reageert dus meer op instinct. Ik bedoel, je moet het niet doen. Eén of ander ongeval of bijna-ongeval. Ik zou hem van zijn fiets laten vallen. Op die manier zou 'm al duizend maal gestorven zijn. Laat hem die berg oppuffen, jongen toch. William Vorthuizen was wel al meer de berg opgereden.'

William Vorthuizen, vast redakteur van het elke donderdag verschijnende studentenblad VERO, fietste wel meer de Naamsestraat op. Hij voelde zijn slapen bonken, zoals altijd op de hellingen. De receptie vanmorgen op de Hallen had naar deftigheid gekraakt, maar hij had stevig gedronken en prominenten gesproken. En dan die man. Het klopte. Het kon.

Remmen dicht. Hij schrok. Beter op de bochten letten. Die foto speelde hem parten. Een moordenaar op een akademische zitting? Dat kon toch niet. En toch, op de kiekjes genomen door Nico Hasselblad, huisfotograaf van VERO op de opening vanmorgen van het akademiejaar — hij had ze allemaal ingekeken — , prijkte naast obligate tronies nog een ander bekend gezicht. De Somer, Eyskens, Coens, en Martens, ja, De Meester, Tavernier en Sabbe, ja, maar op de achtergrond nipte een robotfoto aan een glas champagne. Tien miljoen stond er op zijn hoofd, zie Standaard 11-10-'83, zie opsporingsbericht op de BRT. De Delhaize-killer, de *gerantendoder*. De schrik van Brabant.

Een verblindende lichtflits en hij stopte, viel bijna uit het zadel. Was dit de Heer, die hem, William, van zijn (stalen) ros liet donderen, zoals Paulus? Was dit de mystieke ervaring, of werd hij gewoon op de gevoelige plaat vastgelegd? Achter het aanhoudend licht doemden twee kepi's op. 'Awel menier, da's hier ne sense unique, wistedanie? Geef uwe pas nekeer. William Vorthuizen, geboren één april... één april? Meneer, is dat een valse pas misschien? En uw haar, waar is dat naartoe? Punker zeker? Hebde gij wel een plak? Nee, ik zie het al. Da's dan plus 500 fr. En uw licht is ook niet groot. Da's dan plus 500 fr. Allez, g'hebt geen geld bij zeker? We zullen de rekening wel naar huis opsturen.' William Vorthuizen bleef enigszins beduusd achter. Wat gingen zijn ouders nu weer zeggen? Ze appreciëerden zijn aktiviteiten in Leuven nu al niet. Ma gaf hem elke zondag, terwijl hij uitgeput in de luie zetel uitrustte van het hectische bestaan, een hele preek over wanneer zijn thesis nu af ging zijn en wat hij hen wel niet kostte. En nu kwam die bekeuring daar nog bovenop...

Die tien miljoen! Een tip van tien miljoen! Als hij nu eens telefoneerde naar dat nummer in die advertentie uit De Standaard: thuis zouden ze niet meer over die schamele som van 2000 fr. kunnen mopperen, hij bracht immers tien miljoen binnen! Hij raapte zijn fiets op en , wijzer geworden, leidde hem aan de hand tot bij zijn stamkafee 'De Brok'.

Kiestoon. Nul. Rrrrr. Twee. Rrrrr... Wacht even, liet hij hier niet de kans van zijn leven voorbijgaan? De *scoop* van het jaar, zolang *Lady Di* niet zwanger werd? Als hij nu zélf eens op onderzoek uittrok? Dit kon hem lanceren in de grote journalistiek, Woodward en Bernstein waren toch ook maar *schnabbelaars* voor Watergate! Het blootleggen van de *missing link* tussen de georganiseerde misdaad en de universiteit zou vast en zeker een loeier van een schandaal tot gevolg hebben. Koppen zouden rollen, dat stond vast. Stel je voor, de bedaagde akademische milieu's koesterden een slang aan hun borst! Als hij bedacht dat hij misschien wel gepraat had met die gangster, rilde hij nog plaatsvervangend na. Hij zag de titel al: 'De professor die sneller schoot dan zijn schaduw'... Nu nog enkel die wetenschapper met schouderholster identificeren. Daar moest zijn speurneus voor zorgen.

(wordt vervolgd)

ADVERTENTIE

DEZE LEUVENSE CAFES NODIGEN IEDEREEN HARTELIJK UIT OP HET

OUDEN TIJD, Tiensevest 22, Leuven
'T POSKE, Margarethaplein 3, Leuven
BUFFET STATION, Station Leuven Kessel-Lo
OUD LEUVEN, Tiense vest 12, Leuven
DE NIEUWE MUNT, Muntstraat 5, Leuven
DE CLEYNE TAFEL, Naamse straat, Leuven
NATIONAL, Tiense vest 20, Leuven
JEESKES BOOM, Diestsestraat 147, Leuven
PIGEON D'OR, Tiensesteenweg 2, Heverlee
TAVERNE WINDSOR, Mgr. Ladeuzeplein 5, Leuven
GROENVELD, Tervuurse poort, Heverlee
UNIVERSUM, Hooverplein 26, Leuven
STELLA PUB, Shopping Center Diestsestraat, Leuven
PARKPOORT, Geldenaaksevest 130, Leuven
DEN ALLEE, Oude Markt 41, Leuven
DE REKTOR, Oude Markt 4-5-6, Leuven
COMMERCE, H. Hooverplein 16, Leuven
DE WITTE TELPERION, Naamsestraat, Leuven
'T TAFELROND, Grote Markt 4, Leuven
SPORTS, Naamse steenweg 1, Heverlee
UNION, Geldenaakse vest 110, Leuven
ST-JEAN, Martelarenplein 2, Leuven
ST-MAARTEN, Minckelersstraat 12, Leuven
MARENGO, Diestsestraat 56, Leuven
ZAAL DER HALLEN, Zeelstraat 1, Leuven
'T BOULVARKE, Schreursvest 1, Heverlee
COMMERCE, Brusselsestraat 80, Leuven
BLAUWE HOEK, Brusselse straat 135, Leuven
TAVERNE HORTUS, Bondgenotenlaan 124, Leuven
BILJARD PALACE, Tiense straat 51, Leuven
DEN HOORN, Vaartstraat 132, Leuven
GOUDEN STER, Tiense vest 16, Leuven
GINDER-ALE, Mechelsestraat 36, Leuven
COMMERCE, Herestraat 1, Leuven
DE LANTAARN, Vaart 10, Leuven
DEN HOEK, Mechelse straat 177, Leuven
BISTRO, Burgemeesterstraat 29, Leuven
DE LANGE TRAPPEN, M. De Layensplein 1, Leuven
VESALIUS, St.-Hubertusstraat 11, Leuven
BRUSSELSE POORT, Brusselse steenweg 2, Leuven
TAVERNE ROYAL, Martelarenplein 6, Leuven
VETTEN OS, Kapucijnenvoer, Leuven
WIMBLEDON, Koning Albertlaan 6, Leuven
GARAGE, Geldenaaksebaan 2, Heverlee
RAADSKELDERS, Grote Markt, Leuven
VAN DE WEYER, Martelarenplein 11, Leuven
LOVANIUM, Bondgenotenlaan 131, Leuven
DUC JEAN, Diestsestraat 271, Leuven
TAVERNE HOTEL INDUSTRIE, Martelarenplein 7, Leuven
SHANGAI, Diestsestraat 307, Leuven
DEN ANKER, Tiense straat 72, Leuven
TAVERNE NELE, Hogeschoolplein 5, Leuven
KEYZERSHOF, Grote Markt 2, Leuven
FLIPPER INN, Burgemeesterstraat 21, Leuven
FIERE MARGRIET, Margarethaplein 11, Leuven
MEDIKA, Tervuurse straat 9, Leuven
NIEUWE TIJD, Tiense vest 18, Leuven
SPORT, Martelarenplein 13, Leuven
BIG BEN, Diestsestraat 66, Leuven
DRIE PISTOLEN, Ridderstraat 90, Leuven
'T KRAAKJE, Krakenstraat 11, Leuven
DE PIMPEL, Rijschoolstraat 45, Leuven
GILDENHOF, Fred. Lintstraat 42, Leuven
DEN BEL, Tiense straat 26, Leuven
PICASSO, Mgr. Ladeuzeplein 1, Leuven
GOUDBLOEMHOF, Fonteinstraat 87, Leuven
TOURISME, Brusselse straat 242, Leuven
KILL SHOT SQUASH CENTER, Holle straat 20, Heverlee
'T PAENHUYS, Bondgenotenlaan 20, Leuven

ELKE MAANDAGAVOND
TUSSEN 7 EN 8 UW STELLA
TEGEN 10 FR!
Gezondheid

DE MAALTIJDSCHIJF

vak 1: aardappelen, brood en bonen

Nadat we de maaltijdschijf in z'n geheel bekeken hebben, zullen we vandaag Vak 1 eens onder de loupe nemen.

Zoals je weet is dit (grote) vak erg belangrijk. Brood, aardappelen en peulvruchten zijn de hoofdingrediënten. Daar zullen we straks verder op ingaan.

Eerst kijken we eens welke voedingsstoffen Vak 1 aanbrengt. Een voedingsmiddel is geplaatst in Vak 1 als het zetmeel, vitamines en mineralen bevat, waarbij tenminste 40% van de energie die het voedingsmiddel levert, afkomstig is van zetmeel. Zetmeel nu is een samengesteld suiker en een belangrijke langzame energiebron. Langzaam in die zin dat het eerst door het organisme uit zijn samengestelde vorm moet afgebroken worden in kleinere deeltjes, de zogenaamde mono- en disaccharíden. Deze laatsten zijn brokjes zuivere energie voor spieren en hersenen en dus onontbeerlijk voor onze dagelijkse aktiviteiten.

Een ander kriterium is dat het voedingsmiddel minimum 14 g. voedingsvezel per 4.200 kJ (1.000 kKal.) moet bevatten. Voedingsvezel is nodig voor een goede darmfunktie en voorkomt obstipatie of verstopping.

Verder hebben we nog een onderverdeling in eerste en tweede voorkeurprodukten. De eerste voorkeurprodukten verdienen uiteraard absolute voorrang.

1. **Brood**
   Voornamelijk de donkere soorten die ook nog veel vitamine B1 en ijzer bevatten.
   Broodvervangers: o.a. volkoren knäckebrod, volkoren beschuiten, havermout en muesli.
2. **Aardappelen**
   Bevat daarbij nog plantaardig eiwit in hoogwaardige vorm en vitamine C.
   Aardappelvervangers: volle rijst en volle deegwaren.
3. **Peulvruchten**
   Dit zijn bonen, erwten, linzen, kapucijners, soja enz; ze bevatten eveneens veel plantaardig eiwit, B-vitaminen en mineralen.

Daarnaast zijn er de tweede voorkeurprodukten, welke eveneens de goede voedingsstoffen aanbrengen, maar in veel mindere mate, bv. cornflakes, krentenbrood, wittebrood, geslepen rijst, gewone deegwaren.

Welke zijn de aanbevolen hoeveelheden per dag en per persoon?

Voor de afdeling brood mag je toch rekenen op 6-7 sneden, zijnde 180-210 g. Aardappelen neem je best 5-6 stuks of te wel 250-300 g.

Kies je vandaag voor de aardappelvervangers, dan meet je best als volgt: 1 kleine aardappel is het zelfde als 2 soeplepels gare macaroni of rijst, of drie soeplepels gare peulvruchten. Uiteraard gaat het hier om gemiddelde waarden en zijn de hoeveelheden erg persoonsgebonden.

Heb je problemen of wil je meer informatie: de Werkgroep Voeding staat ter beschikking. Gewapend als we zijn met brochures, recepten en voorlichtingsraad. Je kan ons bereiken boven Alma II (kant Van Evenstraat), 2e verdieping, bureel C.02.02 of telefonisch 22.99.11 bij L. Van der Aa.

Uit Vak 1: elke dag bij elke maaltijd

AGENDA

Donderdag 20 oktober

BEURS: ook op 20, 21 en 22 oktober. Een beurs over zinvolle arbeid, in Hallen te Kortrijk.

KLAPSTUK 15.00 u. *Lezing Astaire-Rogers.* In Vlaamse leergangen. 50 fr.
20.00 u. *Merce Cunningham Dance Company (USA). Stadsschouwburg.*
20.30 u. *Dana Reitz* met Three Solodances. In Instituut voor Lich. Opleiding. 200 fr.
22.30 u. Astaire-Rogersretrospektieve: *The Story of VErnon en Irene Castle (H.C. Potter, 1939). In Vlaamse Leergangen, Boekhandelstraat 9. 100 fr.*
23.00 u. Nachtanimatie: *An Ramon en groep: flamenco, begeleid door de muziekgroep Raices Flamencas. Stuc. Gratis.*

VREDESHAPPENING 19.00 u. Manhattan.

Vrijdag 21 oktober

NACHTANIMATIE 23.00 u.. Stuc. Gratis. *Johanna Pinxten:* Billy Bang Quartet: Jazz

Zaterdag 22 oktober

NACHTANIMATIE 23.00 u.. Stuc. Gratis. *Groot Vlaams dansorkest*: popmuziek.

ESPERANTO. Stoomkursus. Ook op zondag 23 oktober 9.00 tot 17.00 u. in het Nieuw Conservatorium (K. Albertlaan 52, Leuven).

Zondag 23 oktober

ANTI-RAKETTENBETOGING 14.00 u. Brussel Rogierplein.

VOETTOCHT Het natuurhulpcentrum - Vogelasiel vzw organiseert een voettocht vanuit Opglabbeek naar Brussel. Vertrek vrijdag 21 oktober om 8.00 inlichtingen: Natuurhulpcentrum, Dennestraat 6, Opglabbeek, 011/85.49.06 en 011/85.40.82.

Maandag 24 oktober

FILM 20.00 u.: "Weg met het onrecht", film over extreme armoede en uitsluiting in onze samenleving. Auditorium Kult. Centrum Leuven (K. Albertlaan 52). 50 fr.

FILM *Outside In* van S. Dwoskin. Org. DAF-Leuven. Aud. Vesalius.

Donderdag 27 oktober

TD 23.00 u. *Katecheteka.* Zaal Lido.

LUAK 21.00 Leuvense Universitaire Alpinisten Klub richt een infoavond in met film- en diamontage. Aanvang: 21.00 u. in Projektiezaal Nieuw Sportinstituut. Inkom Gratis.

Tentoonstellingen

RENE CARCAN en PRECOLUMBIAANSE KERAMIEK. In Kunstgalerij Embryo. Naamsestraat 49.

Redaktie: Veerle De Moor

Raketten in geen geval

In een mededeling onderschrijft het *Studentenkomitee — 23 oktober* de ordewoorden van het VAKA voor de betoging van zondag aanstaande en spreekt het komitee het voornemen uit zich specifiek te richten op het militair-wetenschappelijk onderzoek aan de KUL. Van de KUL eist het komitee de onmiddelijke stopzetting van het militair-wetenschappelijk onderzoek (hierbij vallen enkele namen), de stopzetting — eveneens onmiddelijk — van de samenwerking met bedrijven *ingeschakeld in het militair-industrieel kompleks*, klaarheid en openheid in verband met militair wetenschappelijke opdrachten en de omschakeling van militair-wetenschappelijk onderzoek naar vredesonderzoek. Verder wordt opgeroepen tot deelname aan de Aktieweek (17 tot 22 oktober) en tot een betoging op dinsdag 19 oktober om 17h (vertrek Ladeuzeplein), maar daar was u ofwel aanwezig, ofwel niet, dan is het nu te laat.

De Wakkere Burger

De Wakkere Burger onderneemt twee studiereizen Nederland-Vlaanderen.

Bedoeling: het inspraak- en informatiebeleid zoals het in de realiteit bestaat, eens van dichterbij te bekijken. Er worden bezoekjes afgelegd bij tal van gemeentelijke diensten, beleidsmensen, ambtenaren...

2 PROGRAMMA'S:
de grotere gemeenten: 2 november Turnhout, 11 & 12 november Apeldoorn, Breda, Tilburg, december Brugge, Aalst of Leuven (datum te bepalen)
de kleinere gemeenten: 31 oktober Zoersel, 14-15 november Nederlandse kleine gemeenten, december terugkomdag (datum te bepalen).

Prijs: 3500 fr, alles inbegrepen. Tel: 02/241 16 87 of 02/241 88 33 (Mark Suykens, Toon Berkmoes, Pol Van Steenvoort).

Medisch Centrum

Het Centrum is een studentenvoorziening, opgericht in 1969 om de (zieke) student te helpen op een aangepaste manier. Het *Medisch Centrum* is ondergebracht op de eerste verdieping van Bogaardenstraat 1. De studentenartsen zijn vertrouwd met de universiteit, haar vele strukturen en vooral met de studentenproblemen. Naast de behandeling van de gewone ziekten wordt veel aandacht besteed aan een goede begeleiding i.v.m. antikonceptie, seksuele problemen, psychische problemen en medikatiegebruik tijdens studie en eksamens.

Er is *raadpleging* vanaf 9h tot 12.30h en van 13.30h tot 18h. en na afspraak (tel: 224921). Indien nodig wordt een bezoek op kot afgelegd, ook 's avonds en 's nachts bij hoogdringendheid. De *wachtdienst* loopt vanaf maandagmorgen tot zaterdagmiddag, tijdens de zittijden van juni, juli en september wordt een *weekendservice* georganiseerd. De studentenpsychiaters kunnen na afspraak geraadpleegd worden.

De andere markt

Op 30 oktober organiseert *Dialoog Werkgroep Technologie* in samenwerking met *Leefbaar is anders* te Tienen en *ATOL* een trip naar *De Andere Markt* te Amsterdam (opgezet door Projekten van Alternatieven in Samenleving en Technologie). Dit professioneel projekt is een initiatief van enerzijds groepen aktief rond Aangepaste Technologie, anderzijds van instanties begaan met onderwijs en opvoeding. Met behulp van nagebootste huizen, stadswijken enz. en moderne apparatuur wordt onder tentoonstellingsvorm in het Tropenmuzeum een kijk op het leven en werken in ontwikkelingslanden gegeven. Verdere inlichtingen zie agenda.

De kring is dood, leve de kring!

De 'Kriminologische kring' bestaat niet meer. Het nieuwe geesteskind van de studenten kriminologie heet vanaf 6 oktober 1983 'Crimen'. U raadt het al, van het Latijn voor 'misdaad'. Felicitaties aan de gelukkige ouders.

Let wel: gelukwensen en alle andere korrespondentie kunnen niet meer gestuurd worden naar 'De Pimpel' — het nu verouderde adres in de Akademische Agenda. Waar kan je wel terecht met post:

Crimen
Blijde Inkomststraat 5
3000 Leuven.

Fotowedstrijd

Het Anti-Oorlogskomitee organiseert een *fotowedstrijd* rond het tema: *Strijd voor de vrede; hier en in de derde wereld.* Iedereen mag aan deze wedstrijd deelnemen.

De foto's zullen beoordeeld worden door een professionele jury bestaande uit onder andere Lieve Colruyt (De Morgen), Karel Heirbaut (fotograaf), Don Christiani (fotograaf).

De uitslag van de wedstrijd zal bekendgemaakt worden op Anti-oorlogsdag 5, op 17 december, in zaal St V. Verhaegenstraat 145, 1060 Brussel.

De 10 beste foto's zullen bekroond worden met mooie prijzen.
Op de anti-oorlogsdag zal tevens een fototentoonstelling plaats vinden van alle ingezonden foto's. Het volledige wedstrijdreglement en inschrijvingsformulieren zijn te verkrijgen op het volgende adres:

Anti-Oorlogskomitee
De Merodestraat 175
1060 Brussel
Tel: 02/537 73 71

P. JANSSEN: COLUMN

Anja Meulenbelt en Nis Van der Horst ten spijt, met de bekentenisroman zal het wel nooit wat worden. Misschien is ook bekentenis een fiktief begrip, op maat gesneden voor anonieme politiekantoren. Waar de waarheid nog niet onder interne twisten lijdt.

De werkhypothese: bekentenissen zijn niet te begrijpen als uitspraken met waarheidsgehalte (zelfs eenvoudige getuigenissen zijn dat niet vaak) maar wel als dwanghandelingen bijvoorbeeld. Het moet eruit. Oppervlakteverschijnselen van de persoonlijkheids- of taalstruktuur. Meursault voelde niet de nood om een moord te 'bekennen'. Het volstond toe te geven.

Over zowat alle denkbare dingen vallen bekentenissen af te leggen. In een tijd van voedselschaarste is twee boterhammen eten misschien voldoende aanleiding. Wat bekend wordt heeft geen belang, wel wie bekent. Alles wat aangehaald wordt in een bekentenis is geretoucheerd: het moet passen in het plaatje. Een bekentenis is een gesloten universum. Geen blijk van luciditeit. Meer een dramatische vorm, die voor spreker en toehoorder verhult wat er werkelijk aan de hand is. Een divan-sessie, te ontcijferen door de liefhebber.

In een roman ontstaan uit dorre grammatika nieuwe oorspronkelijke idiomen: de talige verschijning van nieuwe individuen. Ze genereren nieuwe situaties, en al snel komt de lezer terecht in gebeurtenissen die — tot het uiterste gedreven — een even kaleidoskopische, gelaagde wereld doen ontstaan als de 'echte' (sic). Gebeurtenissen die even echt zijn als de echte gebeurtenissen.

Weekboek van HP, 15.10.83: 'Koos Tak in Scheltema'. Peter Van Straaten gaf een kleine toespraak ten beste, waarin hij suggereerde dat Koos eigenlijk een klein beetje ongelukkig was. Alsof Koos elk ogenblik kon binnenkomen. Koos bestaat enkel op papier... maar is voor vele lezers waarschijnlijk echter dan Yasser Arafat, die enkel tot ons spreekt via droge persberichten.
Zelfs schrijvers staan soms als eenzame toeschouwers aan de kant van hun roman naar hun figuren te kijken. Simon Vestdijk: 'Ik ga voornamelijk door met schrijven om te weten hoe het afloopt'[1].

□ □ □

Goede romans zijn lucied. Bekentenissen mistig. Goede romans zijn veeltalig. Bekentenissen zijn eentalig. Ze gaan niet samen.

[1] Bedankt, Koos, voor dit citaat.

(vervolg van pagina 7)

vervelens toe, want Ilka Doubek kan (nog) niet akteren. Het blijft bij uitgesmeerde verkleed-scènes, het zuchten, hijgen en verveeld kijken.

Klimaks

Na de pauze. Ilka Doubek komt op als een vamp uit de 'roaring twenties'. De bedoeling van deze 'Pogany' is ons totaal ontschoten. Het is noch mossel, noch vis. Ze wil een eigen, koele stijl dansen, gekonditioneerd als ze nog is door het klassieke ballet (sierlijke armbewegingen, vele pirouettes met beenzwaai). Het mime-stuk dat erop volgt is in zijn opzet erg moedig. Ze wil dingen doen die ze nog nooit gedaan heeft en zo breken met haar verleden. Dit is ook het tema van het stukje. Maar de uitwerking ervan is totaal in het water gevallen en helemaal zonder expressieve uitdrukkingskracht. Het sluitstuk van deze voorstelling, Barcarole, kan als meest geslaagd doorgaan, zoals ze erin lukt toch ergens op een eigenzinnige manier te dansen. Een dansstijl enigszins ontdaan van klassieke bewegingen en van het gespeelde amateurisme. Aritmisch opgebouwde (versnellende en vertragende) bewegingen, losgekoppeld van de muziek van Chopin. Het meermaals plotse stoppen en over de schouder kijken ("Zal ik er mee doorgaan?"). Tenslotte zwaait ze haar stoffen jekker over haar schouder en verlaat het podium. Toch vindt ze het de moeite waard om er mee door te gaan.

Ilka Doubek heeft een dappere beslissing genomen door te breken met haar karrière aan de Hamburgischen Staatsoper. Ze heeft er een stuk zekerheid (financieel...) door verloren, maar de zekerheid van persoonlijke artistieke ontplooiing door herwonnen. Dit als onderwerp, met de zelfrelativeringstechniek die ze daarbij gebruikt, vormen op zich een zeer interessante tematiek. Maar ze heeft de uitdrukkingsmogelijkheden nog niet om het echt waar te maken. Haar toneelspel is ook nog verre van. Misschien of waarschijnlijk zou een goede regisseur helpen. We schrijven steeds 'nog'. Want Doubek staat 'nog' maar pas op eigen benen. Ze heeft dus 'nog' veel krediet. En haar danstechnische aanleg heeft ze alvast mee.

Eddy Vaes
Johan Aerts

(vervolg van pagina 6)

1.30. De akteurs onderbreken plots het reciteren, zetten het podium op orde (enkele rekwisieten, zoals een vishaak, een staande lamp en een volgelkooi mét parkieten zijn ondertussen gepikt). De laatste scène uit 'Het is theater...' wordt geakteerd. Mensen komen uit de bar toegerend. Iets voor twee is de voorstelling afgelopen. Theo van Rompay geeft de akteurs bloemen, Michel Uyterhoeven leest een perskommunikee voor, en vraagt Fabre verantwoording af te leggen. Daaraan geeft laatstgenoemde gevolg. Hij spreekt maar *zegt* niets.

Om het persbericht van 't Stuc te citeren: 'Jan Fabre heeft totaal onverwacht zijn artistieke vrijheid verward met artistieke pretentie en artistieke dictatuur'. Maar volgende week laten we meer klokken luiden. *Beloofd!*

Guido Janssens

ZOEKERTJES

- Ik zoek kassettes, alle mogelijke plaatwerk, badges en T-shirts van de groep Joy Division. Adres Leuven: Boël Philip, Groenveldlaan 1, blok 9, gang 202, of bel: 03/658 52 25 (weekend).
- Chris doet al uw typwerk, snel, verzorgd en met ervaring (thesissen enz.) op een IBM-machine. Tel. na 18.30h: 016/563998.
- Te huur: kamer in gemeenschapshuis. 2800 fr (alles inbegrepen), Bogaardenstraat 2, Leuven (tegenover studentenvoorzieningen).
- Meisjes gevraagd om kotbaas te ambeteren. Bellen en onmiddelijk naar boven lopen. Kamer binnengaan naar eigen keuze. Beloning 1 pint. Prinses Lydialaan 7, 3030 Heverlee.
- Vrouwenboekhandel Dulle Griet zoekt medewerksters (o.a. voor werkgroep platen, tijdschriften). Kom eens langs, Tiensestraat 45. Tel: 016/234123.
- Wie wekelijks wil meerijden Geraardsbergen/Ninove — Leuven heen en terug. Z.w. Ria Geeroms, Camillo Torres G4, Brusselsestraat 165, tel: 236955.
- Germanist weet dat het krisis is en koop uw boeken en kursussen (overigens in prima staat) dus aan voordelige prijzen. Eén adres slechts: Jan Verbanck, STUC — 2e verd., Van Evenstraat 2d (16-17 uur).

ZOEKERTJE: 20 fr.

Gebruik onderstaand rooster. 1 teken per vakje, 1 vakje tussen de woorden. Zenden aan Van Evenstr. 2d

Medewerkers aan VETO 4:

Johan Aerts, Relinde Baeten, Luc Baltussen, P.-E. Casier, Veerle De Moor, Ineke Leemans, Chris Meulijzer, Klaas Tindemans, Eddy Vaes, Rudy Vanderhenst, Eric Vanhaeren, Luc Vanheerentals, Paul Verduyckt, Yvan Wulfaert, Psychologische Kring, VTK.
Eindredaktie: Pol Bijnens, Peter De Jonge, Dirk De Naegel, Guido Janssens, Pieter T'Jonck, Wim Verhelst Bart Ramakers.
Eindlay-out: Pascal Lefèvre, Kristin Rosseel, Myriam Warson.